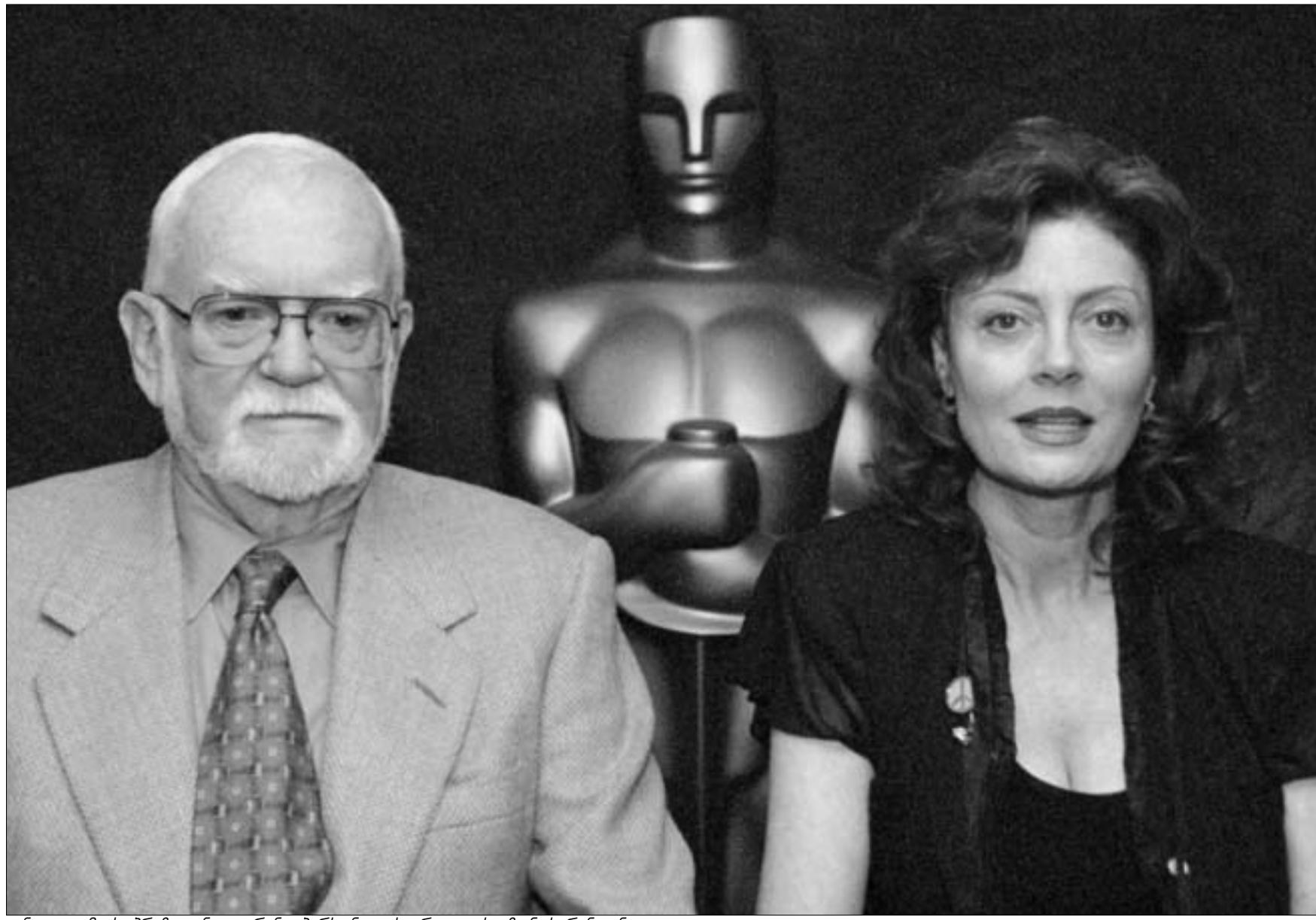

ბრიტანული „ოსკარი“

კითხაკებების პრეზიდენტი ფორენ პილოტი, ასკარი და სიუზე საჩამდობი

ମହୀୟନ ପତ୍ରକାଳୀ

ସାହୁ. କମିଶ. ଅଧ୍ୟ-ଦ୍ୱାରା

ნლევანდები „ოსკარებით“ და-
ჯილდოების ცერემონია რიგით 75-ე
გახსლავთ, ანუ ბრილიანტისა. რა გა-
ეწყობა, ბრილიანტებზე ვილაპარა-
კორთ.

...1991 წელს, დაჯილდოებებს
შორის შესვენების დროს, მადონამ,
კონიფილმიდან „დიკ ტრეისის“, ჰიტი,
„ადრე თუ გვიან“ შეარულა. ის სცე-
ნაზე კლასიკურ თეთრ, ბრჭყვალა-
კაბაში გამოვიდა, რომელიც უკვე ნი-
შანდობლივად იქცა – სწორედ ასეთ
სამისში მღეროდა მერლინ მონრო
ს სმელერას „ბრილიანტები – გოგონე-
ბის საუკეთესო მეგობრები“, კინო-
ფილმში „ჯენტლმენები ქერა ქსლებს
ამჯობინებენ“. მერლინის მსგავსად
ჩაცმული და დავარცხნილი, პლატი-
ნისფერი თმის ტალღებით, მადონა
მას დაუფარავად ბაძავდა. მაგრამ
ბრილიანტები, რომლებიც მომლე-
რალს უხვად ეკიდა, იმიტაცია არ ყო-
ფილა. ნამდვილი იყო. ცნობილი საი-
უკელიორ სახლის, „ჰარი უინსტონი-
სა“.

ეს ლოს ანუცელესში მოხდა. ამ დროს კონტინენტის მეორე ბოლოში – ნიუ იორკში – ფირმის ახლანდელი ხელმძღვანელი, რონალდ უინსტონი, მისი დამფუძნებლის, ჰარის შეილიშვილი, „ოსკარების“ შოუს ტელევიზიით ყურადღებით ადგენებდა თვალს. უცემ ბრილიანტების მაგნატს კინა-ლაგ გული წაუკირის გამჭრიახმა თვალმა შენიშნა, რომ მადონას ცალ ბიბილოზე საყურე აკლდა. „დავიზაფრე, მთვარეულივით ვიმეორებდი: „სადაა ჩემი საყურე? სადაა ჩემი საყურე?“ ბრილიანტები, რომლებიც მადონას ამშენებდა, მას არ ეკუთვნოდა. ფირმამ ისინი სარეკლამო მიზნებით ათხოვა. უინსტონის შეილიშვილს, როგორც ჩანს, მადონას გამოსცვლის დასაწყისი გამორჩა, როცა მან საყურე მოიგლივა და სმოკინგებისა და სადამოს კაბების აღტაცებულ ბრძოში მოისროლა. მაგრამ სამწენელი არაფერი მომხდარა. მადონამ ჯერ კიდევ ცერემონიის დაწყებამდე გადაწყვიტა „ჰაი უინსტონი!“ საყურების თავისი საკუთარი, ყალბი სამკაულით შეეცვალა. „დამშეულ“ აუდიტორიას მან სწორედ ეს საყურე გადაუგდო. მეორე დღეს ყველა საფირმო ბრილიანტი ხელუხლებელი დაუბრუნდა მფლობელის.

საძლებლობად იქცა. „სწორ ვარსკე ლავზე“ დაკიდებული „სწორი სამკული“ უფრო მნიშვნელოვანი ინვეტიციაა, ვიდრე ფეხბურთის სუპერთასის დროს ჩართული რეკლამა.

ვინაიდან წლევანდელი „ოსკარ ბის“ ცერემონია საიუბილეოა – ბრლიანტისა – ამ გარემოებას საიუვალირო ბიზნესი ყოველი ბრილია ტის კარატით გაათავაშებს“. ისევ როგორც მაღალი მოდის დიზაინი რები უწევენ ვარსკელავებს აგიტციას, იუველირები მათ მოსანვევი ბით, სუვინირებითა და თაიგულისა აგსებენ, თავიანთი ძირიფასეულობის „თხოვებას“ სთავაზობენ. ყველაზე მეტს ნომინანტებს და მათ წარმომადგენელ ვარსკელავებს, ანუ ცერემონიის ყველაზე თვალშისაც პირებს დასტრიალებენ თასს. ცხადია, რომ რეკლამისთვის ყველაზე მნიშვნელოვანი თავად ცერემონია რომელიც ტელევიზიით გადაიცემს მაკრატ სარეკლამო მიზნების მისადაცვად სასურველი მრავალი ლონის

ოსკარების დაბეჭებისა და ბრილუ ანტების რომანი 1944 წელს დაიწყო როცა ჰარი უინსტონმა, საკუთარ სახეობის ირგვის დამაარსებელმა რამდენიმე სამკაულო ათხოვება კინოში სახით ჯენიფერ ჯოუნსს, რომელიც „ოსკარის“ პრემიის ნომინანტი იყო მართალია, შემდეგ ეს რომანი მიინაულა. ცხადია, ვარსკვლავები ცერემონიერზე კვლავ ბრილანტებით დახანძლობლავი ეხადთაბოლონა.

დაგრად ეს უკვე მათი საკუთარი ბრძოლიანობის ანგარიში იყო. ბრილიანტების თხოვება პატივში აღარ იყო, ცუდი გამოვნების გამოვლინებად და ფინანსური სისტემის აღიარებად ითვლებოდა, ანუ წარუმატებლობის ნიშანი იქნა მიჩნეული. ძვირფასეულობის თვალში წაცრის შეყრის საშუალება კი არა, ნამდვილი ძვირფასეულობის უნდა ყოფილიყო. ამიტომ იყო, რომ 1970 წლის “ოსკარებზე” საზოგადოების ყურადღების ცენტრში ელიზ ბეტ ტეილორი აღმოჩნდა, 69 კარტიანი ბრილიანტის ყელსაბამის რომელიც რამე საიუველირო ფირმაში კი არ ათხოვა, არმედ საყვარელმა ქმარმა, რიჩარდ ბარტონმა აჩვეუქა.

მრავალი მილიონის ღირებულების ბრილიანტის სამკაულებს კინი ვარსკვლავთა უმრავლესობის ჯიბი ვერ სწვდება, ყველაზე დიდი ვარსკვლავებისაც კი. გარდა ამისა, საკუთარი ძვირფასეულობის საფრთხეები ჩაგდება არავის უნდა. კინოს სამყაროში რომი ხუმრობენ, რომ როცა ახლ წითელი ხალიჩის ინკვიზიტორები

სამკაულიაო?" პასუხს, "ცხადია, ჩემი
მიო," მხოლოდ ოფრა ვინზრისგაბა
მიიღებენ, რომლის ქონებაც შურ-
ნალმა "ფორბსმა" ცოტა ხნის წინათ
ერთ მილიარდ ლონარად შეაფასა
ამრიგად, "ოსკარების" დამეტების და
ბრილიანტების რომანია არამცულ გა-
ნახლდა, არამედ ვწერბათაღელვამ-
დეც კი მიყვიდა, მიუხედავად იმისა
რომ ზოგიერთები იძახიან, ნამდვი
ლი ცირკიაინ, იუველირი მარტინ კა-
ცი, ბევერლი ჰილზიდან, ამბობს:

- ახლა ამ ბიზნესს პერი დაეკარ-
გა. "ოსკარებისთვის" ბრილიანტების
თხოვება ჯერ კიდევ ოცი წლის წი-
ნათ დაკინებული ადრე ცნობილი ადამი
ანგები მათ დიდი ხნით ადრე აკითხავ-
დნენ. ჩენენ მათ სამოსსა და ვარცხნი-
ლობაზე ვსაუბრობდით, სხვადასხვა
სამკაულებს ვაზომებდით, ვცდი-
ლობდით, ყველაზე ძუნებრივი და
ამავე დროს ყველაზე ეფექტური ან-
სამშლი შეგვერჩია. ახლა ყველაფერი
პარიქმახერგბასა და პაბლისიტის
ხალხს ჩაუვარდა ხელში. საშინელე

საშინელებაცაა და მოუხერხებებიც. ვარსკვლავები, როგორც წესი გადაწყვეტილებას ბოლო წუთს იღებენ ხოლმე, რადგან თუმცა ვარსკვლავები არიან, სულის სილრმეში მაინც ჩვეულებრივ ქალებად რჩებიან ჰოდა, დიდი ალიაქტოთიც იხევება რამდენიმე მილიონზე მოლარის ფოლარის ლიტრის რიტოლობის სამ კუულობის შევანა ხორ

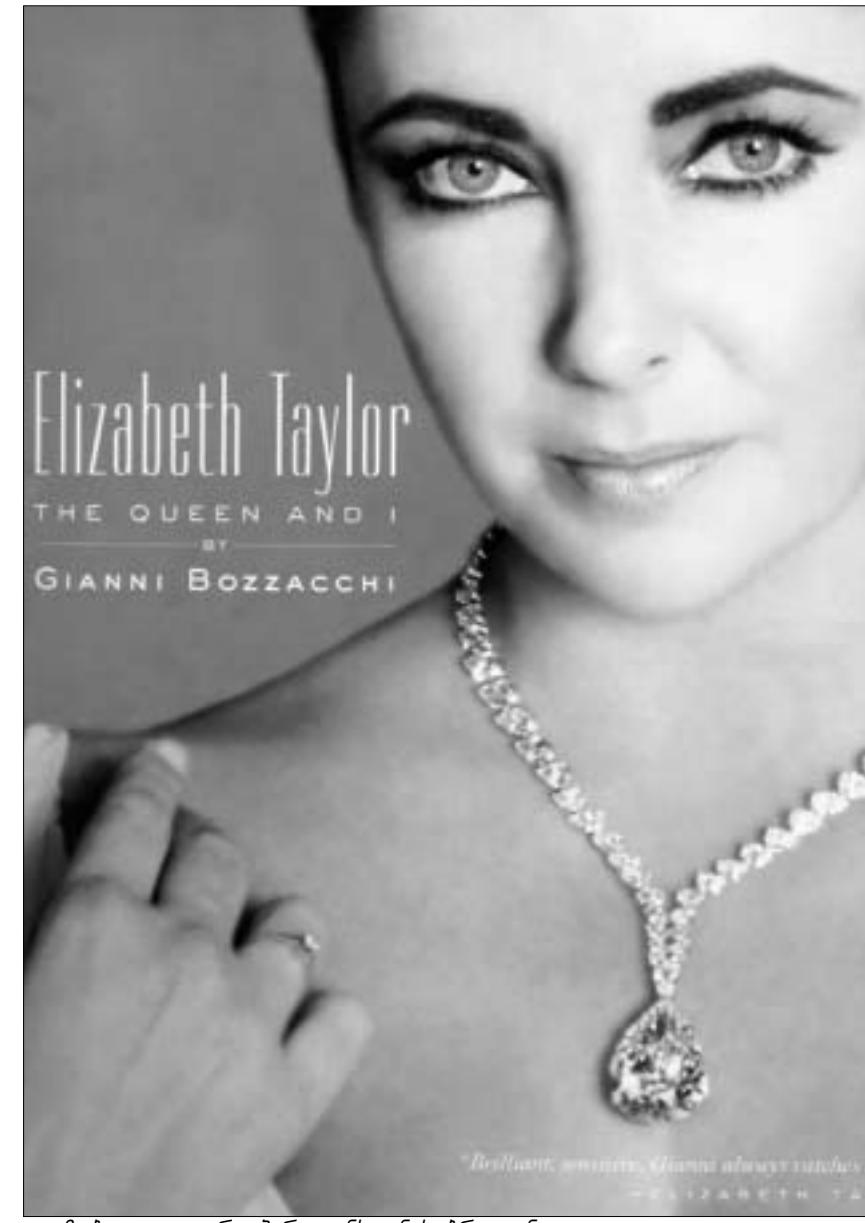
ონებულების საცავაულების იმიტვა
ორმოცვადათ არცენტრი იან დილის გაზე
თის მოტანა არაა! მარა ლეიტონი
საიუველირო სახლის, „ფრედ პეი-
ტონის“ ვიცე-პრეზიდენტი იხსენებს:
- 1998 წელს, „ოსკარების“ ცერემი-
ონის წინა დღეს, სასტუმრო
„ფრენსის მაყდორმანდის“ ლუქსში
ვიძყოფებოდი, სადაც ერთი ვარსკვა-
ლავი ჩვენს სამკაულს იზიმებდა
უცეპ მადონას ზარი გაისმა, როგორ
დაც მომძებნა. თურმე, ნუ იტყვით
„მატერიალურ გოგოს“ სასწრაფოდ
დასჭირვებია საფირონებისა და მარ-
გალიტების სამკაულები. თავპირის-
მტვრევით მომინია ქალაქების მეორე
ბოლოში გავარდნა, მადონასთვის
საჭირო სამკაულების შერჩევა და
მერე, ჩვენს საშინელ ლოს ანულე-
სურ მოძრაობაში, მასთან გაქანება...
კეროლ ბროდი ჰელისი, „პარ-
უინსტონის“ ფირმის საზოგადოე-
ბასთან ურთიერთობების დირექტო-
რი კი ჰყვება:
- სისი სპექტა, რომლის სამოსიც
უბრალო თეთრი ჟაკეტისა და შავი
ქედედაბოლონგან შედგებოდა, მის
„ბრილიანტის“ წევტებისა გაცოცხა-
ლება გადაწყვიტა. ეს შარშაბ მოხდა
2002 წელს. სათანადო არაფერი აღ-
მოგვაჩნდა. მაშინ ჩემი ბრილიანტის
საყურებები მოვიზესნი და სისის მივე-
ტი

ტის სამაჯური დაკარგა. ერთმა მუქი თამჭამელმა სამაჯური იპოვნა და პატიოსნად დაუბრუნა მშვენიერ ლიზს. 1998 წელს ოლს ანუელეში მუქი შრაინ აუდიტორიუმში, სადაც ბრ ლო ლოგიმდე 『ოსკარების』 ცერემონიები იმართებოდა, მინი დრაივერ ჩამოვარდნილი და დაფანტული ძველებური ლალის გულსაკიდის ნანი ლების ძებნაში კარგა ხანს მუხლებზე ხოხავდა. გულსაკიდი მას საიუველირო სახლმა, „მარტინ კაცმა“ ათხოვა. ყოჩალმა მინიმ ყველთვის პოვნა შეძლო.

ცხადია, არსებობს კიდევ ერთ
საფრთხე, რომლისგანაც ვერც სა-
დაზღვევო კომპანიები და ვერც "სა-
მოქალაქო ტანსაცმლელში გამოწყო-
ბილი კინომცოდნენები" დაგიცავენ
ეს ერაყის ომია. რა თქმა უნდა, იმას
არავინ ამბობს, რომ სადამის "იანი
ჩარები" ლოს ანუკლებში გადასხდე-
ბიან, "კოდაკის" დარბაზს, რომელ
შიც ოსკარების შოუ ჩატარდება
იერიშით აიღებენ და კინოვარსკვა-
ლავებს ძვირფასეულობას გედის ყე-
ლიდან და ნატიფი მაჯებიდან ჩამოგ-
ლეჯენ. ამ თვალსაზრისით ერაყელ-
ალ-ბაბა და მისი ორმოცი ყაზახელ-
ვერავის შეაშინებენ. საფრთხე სხვა-
რამები მდგომარეობს. აი, რას ამ-
ბობს ამასთან დაკავშირებით სტივენ
კოლოკარუ, უურნალ "უილის" რე-
დაქტორი და ავტორი წიგნისა "წითე-
ლი ხალიჩის დღიურები: ბრწყინვალ-
ბიჭის ალარება".

- ერაყის აღმართის გამო ცეკვლანი და
ძაბული ვიქენებით. მან შეიძლება დიდ
დი გავლენა მოახდინოს შოუს მონა
წილეთა გარეგნულ სახეზე. ის
დროს, როცა ქვეყანაში მძიმე გან
წყობა იქნება ვარსკვლავებს თვალ
შისაცემ ტანსაცმლელსა და სამკაუ
ლებით ახლობლულებს გამოჩენა არ
მოუნდებათ.

ძნელია, ამ “ბრნენინვალე ბიჭს
არ დაეთანხმო. ადამიანის სისხლი
წვეთები ლალის თვლები არაა. მათ
მონტიგომოს – შევარდენის ბრჭყა
ლის მსგავსად მახვილი თვალის მქო
ნე მინი დრაივერიც ვერ მოაგრო
ვებს. თუმცა... სხვა “ბრნენინვალე
გოგო-ბიჭებს პირიქით, პატრიოტუ
ლადაც კი მიაჩინიათ საგანგებოდ გა
მონწყობა, იმისთვის, რომ ქვეყანა
რამდენიმე საათით მაინც დაივიწყო
ომის საშინელება. ფრანგები ამბო
ბენ: “თუ ომია, ომი იყოს”, ამერიკე
ლები ამბობენ: “თუ ოსკარია, ოსკარი
იყოს”. რაღაც, ანონსივით ჟლერს
“მატერი ნებძმიერ ამინდში ჩატარ
დება”. მართლაც ასეა. კინოხელოვა
ნების აკადემიამ გამარაცხადა
“ოსკარების” ცერემონია მაშინაც ჩა
ტარდება, თუ ერაყაყათან მო დაინწყო
ხოლო ტელეკომპანია “ეი-ბი-სი” - მ
რომითაც მშენ მოვალეობები

ელიტარეტ ტეილონი პარი უისტონის ბიბლიათქით

მერლინ მონროს ანალოგიური ბრილიანტის საყურე

მადონას ცნობილი საფირონის ყელსაბამი

განვითარებული აზიანი

პირველი ქართული პოლიტიკური თეატრის ინდივიდუალი

CPA 5400

ყოველ დროს, ყოველთვის, ძნელი ყოფილი და არის ახალი საქმის წამოწყება და შემდეგ მისი წარმართვა. თუმცა, სას სიძნელეები სხვადასხვა სახისაა კოლმე, პირველმა ქართულმა საჯარო პროფესიულმა თეატრმა გააცხადი კი გააკეთა 1950 წლის 2 იანვრის სპექტაკლით "გაყრა" და ეს იოხება ძალიან დიდი წარმატებითაც, აგრამ ს სიძნელეები მისი ჩამოყალიბების საქმეში მაინც არსებობდა. წინააღმდეგობები იყო როგორც მატერიალური, ისე საზოგადოების წარმართვა და მიერ შექმნილი აზრის სახითაც...

XIX საუკუნის პირველ ნახევარში აზოვადოება, ისევე როგორც ყველა პერიოდში, იყოფოდა ორ ნაწილად: ერთი ცდილობდა საქართველოს მომავლისთვის საჭირო საქმეები ეკეთებინა და უკან არ ისევდა სისტემის "საშიშროების" წინაშე; მეორე ყველაფერ ახალში ხედავდა ტრადიციებისა და ზნეობის შებღალვის აშიშროებას. ორივე ნაწილი თავითებურად მართალი იყო, მაგრამ ცვეყნისთვის და ხალხისთვის პროგრესის გამომწვევი მაინც ყოველთანის პირველი ნაწილია ხოლმე, თუმცა, ხანდახან აზრთა სხვადასხვაობაიც, მათ ჭიდილში იძადება ჭეშმარიტება - რაღაც რჩება და რაღაც კი რჩება უკვალიდ, ან დროებით მაინც. სეთივე ვთარება იყო შექმნილი ართული პროფესიული საჯარო იურის როგანიზებასთან დაკავშირებთ: მაღალი საზოგადოების ერთი ნაწილი, მარიამ ბატონიშვილის ექთაურობით, თეატრის დაარსების ინიალმდევი იყო - თეატრი ხალხს არყონის და "მეძავურობას შეაჩერევსო". იგივეს ამბობდა ისეთი გავლენიანი და განათლებული პირიც ყიდი, როგორიც იყო პლატონ იოსელიანი. პ. უმიკავშილის თქმით, პლ. იოსელიანიც ამბობდა, თურმე: "ისიც ცოდნეთ, მეძავ-კუროების ასპარეზი აგიჩნდებათო". ასეთი აზრის გვერდით, როგორც ადრე აღვნიშვნეთ, არყობობდა საზოგადოების მეორე ნაწილის აზრი, რომელიც თეატრს გაისილავდა, როგორც საზოგადოებისთვის საჭირო ასპარეზს, სადაც ყართობასთან ერთად, ხელოვნებასთან ზიარებასთან ერთად იგი საკუთარ ნაკლოვანებებსაც დაინახავდა. წნორედ ამ აზრმა გაიმარჯვა, თვით მ აზრის წარმომთქმელთა აქტიური იორანილებით 1850 წლის 2/14 იანვარს, მაშინ, როცა საკუთარი ძალებით ვაჟთა პირველ გიმაზიაში აჩვენებს გოორგა ერისთავის "გაყრა". როგორც ადრე ვთქვით, წარმატებამ ცოდნებით გადააჭარბა: ივით ოპონენტებიდან ერთ-ერთმა, ეროძოდ კი, პლატონ იოსელიანმა, ივითონ მიიღო მონაწილეობა პიესის გაყრა" ერთ-ერთ რიგით წარმოდენაში. ასე რომ, ქართულმა საჯარო იურის არსებობს უფლება მოიცივა. ახლა საჭირო იყო მისი ორგანიზება, ანუ მუდმივი მსახიობთა და-

სის შექმნა, თანხების მოძიება, შენობის მოძიება - მოკლედ, თეატრის დამკვიდრება. და ამ როგორი საქმის ორგანიზება ითავა გიორგი ერისთავმა - პირველი სპექტაკლის ავტორმა, თუმცა, სირთულეები უფრო დიდი ჰქონდა, ვიდრე დღეს არსებობს: საზოგადოებას და განსაკუთრებით ქალებს, "მეძავურობის ასპარეზზე" გამოჩენის ნამდვილად ერიდებოდათ. სცენა კი ამის საშიშროებას წარმოადგინდა მათთვის. თუმცა, იყვნენ გამონაკლისებიც, მაგრამ ეს გამონაკლისები მუდმივ და მარტინისტური იყო.

დასში მონაწილეობისთვის მზად არ იყვნენ...
ასე რომ, საზოგადოებრივი აზრი, ფინანსები და ყველა სხვა სირთულე გადასალახი იყო. გ. ერისთავი, რა თქმა უნდა, მარტო ვერ შეძლებდა მათ დაძლევას, რომ არა იმდროინ-დელი პროგრესულად მოაზროვნე ფენის და რაც მთავარია იმდროინ-დელი მთავრობის მხარდაჭერა.
მთავრობას ნარმოადგენდა გუ-ბერნატორი ვორონცოვი... მთავრობა ყოველთვის იმას უჭერს მხარს, რაც მას სჭირდება: ვორონცოვს იმ დროს სჭირდებოდა გ. ერისთავისთვის დაბაზრება გაეწია, ამით საზოგა-დოების ნაწილის კეთილგანნებყობაც გამოიწვია; ეს მით უფრო საჭირო იყო 1832 წლის შეთქმულების დას-ჯის შემდეგ. მით უფრო, რომ გ. ერისთავი თვითონ იყო დასჯილი შეთქმულებაში მონაწილეობის გა-მო... რაც უფრო გულმოწყალე იქნებოდა მთავრობა, მით უფრო მეტად მოიპოვებდა ქართველთა საზოგა-დოებაში კეთილგანნებყობას. ყოველ შემთხვევაში, ასეთი პოზიცია ჰქონ-და ვორონცოვს და მან ქართულ თე-ატრის გამოიყენ "წელიწადში 4000 მა-ნეთი", შემდეგ დამატებით კიდევ გარკვეული თანხა, რათა მსახიობებს ფეხით არ ევლოთ რეპეტიციაზე. თურმებ ხანდახან, შემდეგმი, როცა დასი ჩამოყალიბდება, თვით რეპე-ტიციიგბზე მიღიოდა ხოლმე დასასწ-რებად... მაგრამ ეს იქნება შემდეგ. ახლა საჭირო იყო თეატრის მუდმივი დასის შექმნა... ერთ-ერთი მნიშვნე-ლოვანი პრობლემა - ფინანსური სა-კითხი კი ვორონცოვმა გიორგი

ବାନ୍ଦା
ଜୀବିତ
କିମ୍ବଳା ପାଦରେ ଫଳିଷ୍ଟ ଲାଗିଥାଏ କିମ୍ବଳା
ନେବେ.
॥
କିମ୍ବଳାରୁକୁ ଉଚ୍ଛଵି କିମ୍ବଳାକୁ
ଲାଭିତାକୁ କୁଳାଶା, ଆ-
କିମ୍ବଳା କାନ୍ଦିତାକୁ
ଅନ୍ଧା
—
କିମ୍ବଳାକୁ

რომელიც თავისი ქალის მიცემას გაბედვავდა თეატრში და მამა-პაპი-სეულ ლეჩაქს აქტრისის სახელწოდებაზე გასცვლიდა. ქალაქში აქტორობა და უნამუსიობა სინონიმები იყო და მოციქულობრივი თავგანწირულობა ძნელადა იყო მოსალოდნელი. გიორგიმ ამის გამო სოფლის შეუბლალავ ბუნებას მოსთხოვა შემნებობა. აქ მაინც არ იყო ცნობილი თეატრი და აქტრისობის წინააღმდეგ არავინ იბრძოდა. ის წავიდა სოფლში 1850 წლის ზაფხულზე და იქ მიჰყო ხელი ტრუპის შედგენას..." "სოფელში იმდენი იმეცადინა გიორგიმ, რომ ორ-სამ თვეზე ჩინებული ტიუპა შეადგინა".

მსახიობები, თითქმის ყველანი, გორიდან და გორის მაზრიდან იყვნენ: ქალები - სააკაძისა, ტატიშვილისა, ანტონოვისა, ბაფეროვასის. კაცები - გიორგი დვანაძე, ტატიშვილი, რჩეულიშვილი, იოსებ ელიოზიშვილი და კინაძე. შემდეგ, მუშაობის პროცესში, 1855 წლამდე, თანდათანობით დაემატენენ: ნათიშვილი, აპრამი-ძე, ნინო უზნაძე, გიორგი ჯაფარიძე კორძაია, ზურაბ ანტონოვი, ალ. მეი ფარიანი, ზეინკლიშვილი, ბიბილური, ალიმუროვი, ივ. კერესელიძე და სხვანი. მსახიობად დასძი, ძირითადად, აზნაურთა წრიდან და დემოკრატიული, წვრილი მოხელეთა წრიდან დან გამოსული ხალხი ჩაირიცხა. ეს იყვნენ ისინი, ვისაც უნდოდათ და არ ეშინოდათ, პირველები ყოფილიყვნენ ქართული პროფესიული საჯარო თეატრის სცენაზე, გამოსულიყვნენ მაყურებელთა წინაშე. მათ არ თორუნავდა "მეძავეურობის" სინდრომი - ეს იყო მთავარი, მაგრამ ამის გარდა მნიშვნელოვანი გახლდათ თუ რამდენად შეძლებდნენ ისინა სცენაზე შემოთავაზებულ ვითარებებში რგანულად, დამაჯერებლად თამასს? და გიორგი ერისთავის მსახიობები მიჰყავს თავის სოფელ ხიდისთავში და იწყებს მათთვის სცენას ხელოვნების სწავლებას. შეიძლება ითქვას, რომ პირველი თეატრალური პედაგოგი საქართველოში სწორედ გიორგი ერისთავი იყო. ის

ახალგაზრდა მსახიობებს აცნობდნ
სასცენო ხელოვნების მნიშვნელო
ბას, სცენის ტექნიკას, თეატრის ის-
ტორიას. პარალელურად გადიოდ
რეპეტიციებს. ასეთი მუშაობა გაგრ
ძელდა თითქმის შემოდგომის დასას
რულამდე, 5-6 თვეს განმავლობაში
შემდეგ გიორგი ერისთავმა დას-
თბილისში ჩამოიყვანა, დააპინავა და
განაგრძო მუშაობა. დაულალავი და
გატაცებული შრომის შედეგად დას-
მა მოამზადა რამდენიმე პიესა და
1851 წლიდან შესაძლებელი გახდა
პირველი სეზონის გახსნა.

და მართლაც, 1 იანვარს, სეზონი
გაიხსნა მანეჟის თეატრში, ანუ ის
ადგილას, სადაც ახლა მთავრობის
სასახლეა. თითქოს შორს არ იყო ეს
თეატრი ვაჟთა პირველი გიმნაზიის
დარბაზზესგან, სადაც პირველად
წარმოადგინეს სპექტაკლი "გაყრა"
მაგრამ ხალხის რაოდენობა - მაყუ
რებელი, აქ უფრო მეტი ეტეოდა, 300
კაცამდე; გიმნაზიაში კი დარბაზი
მხოლოდ 150-160 მაყურებელზე იყო
გათვალისწინებული. ასე რომ, შენო
ბის საკითხიც ნაწილობრივ გადაწყვე
ვეტილი გახლდათ - ესეც მთავრობის
მხარდაჭერით... ქართულ თეატრი
ჰქონდა წარმოადგინის ჩვენების ად
გილი, თუმცა დროიებით, მაგრამ მა
ინც თავისი სცენა.

პირველ სპექტაკლად ისევ „გაყრა“ აჩვენებს. ისევ უამრავი მაყურებელი დაესწრო წარმოდგენას, მათ შორის, რა თქმა უნდა, იყვნენ ვორონოვი და თავისი ამალა. მაყურებელი ნასიამოვნები დარჩა. როგორც პრესიდან ჩაას, სპექტაკლმა კარგად ჩაიარა, თუმცა გამოიუცდელი მსახიობები ჯერ ისე თავისუფლად ვერ გრძნობდნენ თავს სცენაზე, როგორც ეს საჭირო იყო, მაგრამ ყველა ავტორი აღნიშვნა თვითონ ფაქტს - რომ გიორგი ერისთავმა და დამწყებმა მსახიობებმა შეძლეს გადაელახათ ყველა სირთულე და განსაკუთრებით საზოგადოების ნაწილის ერთგვარ კომპლექსი სცენის მიმართ: ერთ-ერთი გაზიერის ავტორი წერდა: „როგორ უცხაურად მოეჩვენებოდათ იმ კომედიის ავტორის კეთილშობილ წინაპრებს, რომ დაენახათ მათი შთამომავალნი, რომელთაც დავითწყებიათ ძველი არისტოკრატიული შეხედულებები, დაუტოვებიათ თავისი ფეოდალური ციხე-სასახლეები და შესდგომიან მუზის სამსახურს“. მეორე გაზიერში პირდაპირ არის მითითებული გიორგი ერისთავის ღვანჩლის შესახებ: „რამდენი ტაქტი, მოხერხება დამარწმუნებლობის უნარი, მოთმენის ნებისყოფა იყო საჭირო, რომ პროვინციელი ქართველი ქალი, რომელიც ყველა მამაკაცის შეხვედრის დროს სახეს იფარავდა, აეძულებით ნებაყოფლობითი სწავლისთვის, შეესწავლებია როლი და შემდეგ მრავალრიცხოვანი საზოგადოების წინაშე გადასვლაზე დაეთანხმებია. რამდენი შრომა დასჭირდებოდა ამისათვის თავი ერისთავს, ერთადერთი კომედიების ერთადერთ ავტორს. მაგ

... იგი ამპობდა:

- აი, ყველაზე მავეთრად რა უცდა ჩავუხერგოთ აატარას; დოგინში რომ ცვები, თუ ცეთით გაიცო შემიმართას ფიქრი, - სადღაც ვიღაცას სცივა, სადღაც ვიღაცას ეცატრება ლოგინი, სადღაც ავადმყოფი ფრინველი კანკალებს გურძის ძირას, ანდა ცხოველი ცაშუტუნით ილოკავს ჭრილობას, - უკვე ნამდვილი ადამიანი ხარ.

რევაზ ინანიშვილი

www.24hours.ge

24

საათებათ

D

„მარტი თუ წინ გიდევს, ზამთარს ნურც აქებ და ნურც აძაგებო“
(ხალხური ანდაზა)

თუ ქალაქს გასცდებით, მხოლოდ მაშინ მიხვდებით, როგორ შეეტყო ბუნებას გაზაფხულის მოსვლა. მარტის თვე იწურება და თბილისში ჯერ არაფერი იგრძნობა: ისევ ცივა, ქრის ქარი, დროდადრო წვიმს და არც ის უნდა გაგვიკვირდეს, უცებ რომ მოთოვოს.

მარტისგან ყველაფერია მოსალოდნელი.

აი, როდესაც ძველი სტილითაც ჩათავდება ეს ჭინჭყლი და არეული თვე, მაშინ ქალაქშიც ვიგრძნობთ ნამდვილი გაზაფხულის შემობრძანებას.

მარტის ჭირვეული ხასიათი უსასრულოდ განელილი ზამთრით თავმობეზრებულ გლეხებს უფრო აწუხებთ. ამიტომაცაა ხალხური პოეზია სავსე ახმეტელი სახალხო მთქმელის, ზაქარია ფილაურის ამ ლექსის მსგავსი სტრიქონებით...

მარტის

ზაპარისა ფილაური

ყველაფერს გამორჩეულო,
ეგრე გამდგარხარ განზედა,
თავქარიანი, ჯიუტი
დახვალ ეშმაკის კვალზედა.

ზამთარს, კუდამოძუებულს,
ისევ მიბრუნებ კარზედა?
ზოგჯერ ალერსით მიმღერი,
ზოგჯერ - აშარის ხმაზედა.

შენი შარი და ცდუნება
დაუთვლელია თმაზედა,
გემდურის ნუში, ენძელა:
დაგვემტერაო რაზედა?!

რა დროა ჩვეთვის გამოწვილი?

პირველი ლექსი მდგომარეობიდან გამოსვლის მიზნით დაწერა. მაშინ მეორე კლაში იყო. დავალებად მიცემული ლექსის სახლში არ უსწავლია, „რა მექნა, ვერ ვისწავლეო“ და, როცა მასწავლებელმა გაიძახა, არც აცია, არც აცხელა და „საკუთარი“ წაუკითხა. თემა იგივე იყო, რაც დავალებული ლექსისა – მამულზე. რითმაც თავის ადგილზე იყო.

დასულ კუნავა

“ მთვარეს არ სჭირდება მზით განათება, ის თავისი შეიღების, ვარსკვლავების შექით განათდება”, – ამბობს ერთ-ერთ ლექსში გუგა კუპრაშვილი.

“ ერ დედას ყოველთვის ვუჯერებ, რა ვიცი, რა უნდა, იყოს ისეთი, რომ არ დავეთანხმო. თუმცა გაკვეთილების მომზადება არ მიყვარს”, – თქვა გუგამ, კომპიუტერული თამაშები ძალიან უყვარს. კიდევ, მეგობრები უყვარს ძალიან და გულო წყდება, როცა რაღაც გაუგებრობის გამო რომელიმეს დაკარგავს, როგორც ამანინათ მომხდარა. “ ჩემმა მეგობარმა სხვისი ნათევამი დაიჯერა და ჩემში ეჭვი შეიტანა. მე ვთვლი, რომ მან დამკარგა მაშინ, როცა ჩემში ეჭვი შეიტანა. საერთოდ ასეა, ეჭვი თუ გეპარება, შენი პირდაღება და არა სხვისი”, – თქვა გუგამ. მისი რწევნით, უმჯობესია პირდაპირ შეკითხვა და გაუგებრობის, როგორც გუგას ტრლები ამბო-

ბენ, „გაისანება“. ეჭვი ბოროტი ძალის ადამიანის სულზე გამარჯვებაა, ფიქრობს გუგა და „ბოროტი სულით ადამიანი/ ვერ გააკეთებს საქმეს კეთილსა/ საქმესა კარგსა“.

გუგა ბევრს ფიქრობს სულზე. მისთვის სული „სიცოცხლის ზღვარია“, რომელსაც მოყრთხილება უნდა. ბევრს ფიქრობს სულზე და კიდევ მამულზე. სიტყვებს: „მამული“ და „სამშობლოს“ თავისი ლექსებში ისე უშეულოდ ხმარობს, რომ სიყალის გრძნობა არანაირად არ ჩნდება. ასეთ ბიჭზე იტყვან, „უყვარს სამშობლო და რა ქნას...“ უფრო მეტიც, კარგი პორტების შერჩევის საკუთარი კრიტერიუმიც ასეთი აქვა: „ის მიყვარს, ვისაც მამულზე გული შესტყივაო“, – ამბობს.

გუგამ გადაწყვიტა, რომ აღარასოდეს ჩასვამს ჩიტა გალიაში. ორი თუთიყუში გაუფრინდა. „ხლა ვიცი, რომ ჩიტა გალიაში არ უნდა გამოამწყვდინ.“ ლექსში „ჩემს გაფრენილ თუთიყუშს“ გუგა წერს: „განა კარგი საჭმლი, თავისუფლება მას ურჩევნა“. გალიაში გაზრდილმა თუთიყუშმაც იცის თავისუფლების ფასი. მერე რა, რომ გარეთ დაუცველია და მზრუნველი პატრონი არ ჰყავს, მერე რა, რომ შესაძლოა, რომელმე კატა სიცოცხლე შეუმოკლოს, – თავისუფლების ფასად სიცოცხლეც არ არის დასანაი: „სიცოცხლე მისთვის ასე მოკლეა/ მაგრამ არც უნდა მას დალეგრძელობა-მწვანე ბუნებას რა შეედრება!“

თავისუფლების და არჩევანის ფასი გუგამაც კარგად იცის. დედა ხმაშირილი ჰყავს. „მართალია, დედამ მე აქ, „ჩაჩავაშ“

გამარინა და თბილისში ცხოვრობდა, მაგრამ, ხომ მაინც ოჩამჩირელი და თავის სამშობლოში ველარ ჩადის. უფროსები ხშირად ლაპარაკობრ ამაზე“, – ამბობს გუგა და წერს: „თუ საქართველოს არ ელოსება/ დახურულ კარის გალების ძალა, და თუ ქართველებს არ აღინიშნება/ მართალი სიტყვის გამოთქმის

ძალას/ მაშინ, ქართველი აჯანყდებიან? გულს გაიტეხებ სიძმიშვილის, განა/?/ ქართველობა ემჩნევათ გულის სილრმეში/ ძლიერი მტკვარის დინების ძალა“.

შენ პოეტი ხარ-მეტე? – ვკითხე. არაო, მიპასუხა: აბა მე რა პოეტი ვარ, მაგრამ თუ გავხდები, კარგი იქნება. „რაღაცის თქმა რომ მინდა, ლექსად გამომდინარება თუ რამე ძლიინ იმოქმედებს, მაშინ მინდება ხოლმე“. ზამთრის პეზაზე კი წერს: „თვალინინ მიდგას ზამთარი / და შიშველ ხეებს ვადარებ თბილისს, / მთელ საქართველოს- რაც მენაღლება“

ხომ გითხარით, მამული უყვარს- მეტე! თბილისი უყვარს, მაგრამ „შიშველ ხეებს“ ადარებს. რატომ-მეტე, რომ ვკითხე, გარეთ მიმანიშნა, აი, რა ხდებაო.

გუგა ცოდნა სევდანია, მაგრამ სიცოცხლე და მოქმედება ისე უყვარს, რომ „სიცოცხლე უქმად მე მენანგებაო“ და „სული სიცოცხლეს არ დამობობს“, – წერს.

გუგას წელინადის დრობიდან ზაფუზული ყველას ურჩევნა: ყველაფერი მწვანეა, არდადეგებია, აბა, რა უნდა იყოს ამაზე მშვენიერი?!“

კითხვა უყვარს, როგორ არა: „იცით, ჰამლეტი“, იმიტომ წავიკითხე, რომ ლექსად იყო დაწერილი”.

გუგა კუპრაშილი 12 წლისაა, თბილისის მე-6 გიმაზიაზიში სწავლობს.

მას ძალიან ანტერესებს, მაინც რას უზადებს ბედისწერა. მისი ლექსიდანაა: „რა დროა ჩემთვის გამოწერილი?“

ქრისტიან ცურცული

საქანგებო სიტუაციები ტრანსპორტზე

ბორბლებულებული. მანქანას არ შეუძლია უცდად გაჩერება, ეს უნდა იცოდეთ და გახსოვდეთ.

აგტობუსის, ტრიობლებუსის ან ტრამვაის სალონში მოხვედრისას არ იჩქაროთ დაჯდომა, გარშემო თქვენზე გაცილებით უფროს ადამიანები არიან. თუ დარჩება თავისუფალი სკამი, მხოლოდ მაშინ დაჯექით.

ამრიგად, ავტობუსში, ტრიობებუსში, ტრამვაში, მეტროს მატარებელში მოიქეცით შემდეგნაირად:

– თუ არ არის თავისუფალი ადგილები, ეცავთ სალონის შეუძლიად დაგდება. მოძრაობისას ხელი უნდა მოპკიროთ სახელურს, თორემ ბიძგისას შეიძლება დაკარგოთ წინასწორობა, ხოლო მეცეთი გაჩერებასა, დაეჯახოთ ვინმეს ან რაიმეს;

– ნუ დადგებით გასასვლელთან, რადგან სწორედ აქ შეიძლება გაგდარცვონ; გარდა ამისა, ჭყლებისას შეიძლება გარეთ გამოგაგდონ, თუ კარი არ იქნება კარგად დაკეტილი.

როგორც სტატისტიკა გვიჩვენებს, ჯიბიგირება უფრო ხშირად მოქმედებენ გასასვლელთან. იქვედან მათ უადგილებებია ნაკურდლინად გაქცევა.

მას უკავშირდება დენი გადავიდეს.

მსუბუქი ავტომანიდან

მსუბუქი ავტომანებიან ტრანსპორტის სწრაფი და მარჯვე სახეობაა, მაგრამ ტრანსპორტის დანარჩენი სახეობა გამოსავლისას. ნუ შეეხებით ლითონის ნანილებს ტროლებუსასა და ტრამვაში - სანდრისას მათზე შეიძლება დენი გადავიდეს.

მსუბუქი ავტომანიდან

მსუბუქი ავტომანებიან ტრანსპორტის სწრაფი და მარჯვე სახეობაა, მაგრამ ტრანსპორტის დანარჩენი სახეობისგან განსხვავებით, სანდრისად ხედება სავარიონი სიტუაციებში, განსაკუთრებული კალაქში, სადაც მანქანების რაოდენობა დღითი და კატეგორია გადავიდება.

მსუბუქი ავტომანიდან

მსუბუქი ავტომანებიან ტრანსპორტის სწრაფი და მარჯვე სახეობაა, მაგრამ ტრანსპორტის დანარჩენი სახეობა გამოსავლისას. ნუ შეეხებით ლითონის ნანილებს ტროლებუსასა და ტრამვაში გასასვლისა. გვირაბაზი უნდა იაროთ მარჯვენა მხარეს და არსად შეუხვიოთ. ამასთან, გახსოვდეთ, რომ მარცხენა მხარეს გადის საკონტაქტო რელი, რომელიც მაღალი ძაბვის ქვეშაა.

მსუბუქი ავტომანიდან

მსუბუქი ავტომანებიან ტრანსპორტის სწრაფი და მარჯვე სახეობაა, მაგრამ ტრანსპორტის დანარჩენი სახეობისგან მარჯვე სახეობა გადავიდება. ასეთ შემთხვევაში, თუ უკანა სკამზე ზიხართ, ხელები თავზე დაიფარეთ და გვერდზე დაწერით;

შეჯახება თუ მოხდა, ეცადე, რაც შეიძლება სწრაფად გახვიდე გარეთ, რადგან მანქანას შეიძლება ცეცხლი გაუჩინდეს.

გახსოვდეთ

მეტროში ერთ-ერთი სახითათ ადგილი ესკალატორია. უფრო ხშირად, უსამოვნო სიტუაციები ხედება ესკალატორზე აიფარება. ასეთ შემთხვევაში, თუ უკანა სკამზე ზიხართ, ხელები თავზე დაიფარეთ და გვერდზე დაწერით;

შეჯახება თუ მოხდა, ეცადე, რაც შეიძლება სწრაფად გახვიდე გარეთ, რადგან მანქანას შეიძლება ცეცხლი გაუჩინდეს.

მსუბუქი ავტომანიდან

მსუბუქი ავტომანებიან ტრანსპორტის სწრაფი და მარჯვე სახეობაა, მაგრამ ტრანსპორტის დანარჩენი სახეობისგან მარჯვე სახეობა გადავიდება. ასეთ შემთხვევაში, ჩანთა ხელით დაიჭირე და არ დადგა საფეხურზე.

თუ ზემოდან გვეცემა ადამიან

მოლა ნასრედინის ოუნკობანი

მოლა ნასრედინის სახელის ხსენებაც კი ღიმილს გვრის ადამიანებს მსოფლიოს ყველა ქვეყანაში. სპარსეთში იჩემებენ, რომ იგი ამ ქვეყნის ქვე-შევრდომი იყო, თუმცა ნაკვესები მოლა ნასრედინზე თურქეთშიც გვხვდება და ინდოეთშიც, აზერბაიჯანშიც და ტაჯიკეთშიც. გამოკვლევებმა აჩვენეს, რომ მოლა ნასრედინი ცხოვრობდა თურქეთში მე-13 საუკუნის ბოლო ნლებში. მისი საფლავი მდებარეობს ქალაქ აქშეხირში (მცირე აზია). ქართულ ენაზე „მოლა ნასრედინის ოუნჯობანი“ რამდენჯერმე გამოიცა სხვადასხვა რედაქციით.

მოხდანზე ფლავს არიგება

ერთხელ მოლა ნასრედინი აიგანზე იჯდა და თავს იმტვრევდა, როგორ გამხიარულებულიყო.

— ხალხო, იჩქარეთ, მოედანზე ფლავს არიგებენ. თუ დროზე არ მიუსწარით, გათავდება და მშრალზე დარჩებით!

კარგა ხანს იმხიარულა მოლამ, მაგრამ მერე და მერე თვითონაც შეეპარა ეჭვი...

— კაცო, ვაი თუ მართლა არიგებენ ამ ფლავს და მარტო მე არ დავრჩე მშრალზე, — გაიფიქრა მოლამ და ყველაზე დიდი ქვაბი თვითონ გამოიტანა სახლიდან.

ნოუპას ამავი

თამარ ფხავაძე

თუ გაიგო კატის „მიაააუ“,
შიშისაგან იწყებს კანკალს.
მოჰქურცხლავს და არ დაგიდევთ
აღარც თხილს და აღარც კაკალს.

შემოდგომამ ულრან ტყეში
გააჩალა ფოთოლცვენა.
მოემზადნენ ფრინველები
თბილ ქვეყნებში გასაფრენად.

დაუბერა ცივმა ქარმა,
მზე ღრუბლებში მიიმალა.
აღარ ჩანან ყვავილები,
შეეცვალა ფერი ბალას.

ცივი ქარი არ აშინებს,
ვინც ბინაში თბილად არის,
ზამთრისათვის ემზადება
ტყის ყოველი ბინადარი.

არც ნოუპაა უსაქმურად
მოუწყვია სორო თბილი,
არ აკლია სასუსნავი:
შაქარ-კაკალ-ხორბალ-თხილი.

მაგრამ, შეხეთ, ჩვენი ნოუპა
მაინც მოწყვენილად არის.
ნეტავ რატომ? იმიტომ, რომ
არ ჰყავს ნოუპას მეგობარი.

ნაღვლობს ნოუპა: რისთვის უნდა
სასუსნავი გემრიელი,
როცა მარტო უზის სუფრას...
როცა სტუმარს არ მოელის?..

ერთ დაბურულ, უღრან ტყეში
ხეები დგას ტყეპა-ტყეპად.
იმ ხეების ძირში ცხოვრობს
თაგუნია-თაგვი ნოუპა.

სასაცილო ვინებ არის,
პრანჭია და მატრაკვეცა,
სამეგობროდ უღრან ტყეში
ხან ვის ეცა, ხან ვის ეცა.

ზღარბს ეკლები დაუწუნა,
ირემს - რქები. მეღას - ფერი,
კურდლელს - გრძელი ყურები და
დათუნას - ყველაფერი.

დარჩა ასე, უმეგობროდ.
სხვას ვის ნახავს ტყეში ან კი,
სპილო ჩვემი არ ცხოვრობს და
კენგურუ და ფარშევანგი.

დაცუნცულებს ტყეში მარტო,
ეძებს თხილს და ეძებს კაკალს.
არავისი ეშინია,
ემალება მხოლოდ კატას.

ზამთრისპირის დილა არის,
ფიფქი ცვივა ნება-ნება.
სასეირნოდ მიდის ნოუპა,
სახლში გული არ უდგება.

ეგებ, შეხვდეს ვინმე გზაში,
სამეგობროდ შესაფერი? 1..
მიცუნცულებს ნოუპა ტყეში,
თან სიმღერას მიიმღერის.

მიდის, მიდის, - არვინ ხვდება.
სოროში ზის ყველა თბილად.
აგრე, დათვის ბუნაგი ჩანს
ზარმაც დრუნჩას სძინავს ტკბილად.

ეს სორო კი ვიღასია?
რა ცეკვა! რა მოლხენა!
სტუმრები ჰყავს მეღაკუდას,
ნამცხვარი ჩანს რამოდენა?

მიდის ნოუპა, მიცუნცულებს,
მაგრამ უცებ ცქვიტა ყური.
ნეტავი, ვინ მოიჩარის
ხმელ ფოთლების შარი-შურით?

- გამარჯობა, თაგუნიავ!
ხმა მოესმა ნოუპას ზღარბის.
აი, თურმე ვინ ყოფილა!
მელიასთან სტუმრად გარბის.

- ნეტავ, რისი გამარჯობა,
ნეტავ, რისი გაგიმარჯოს!
გაიწი და გამატარე,
ეგ ეკლები არ შემარჭო!

აიბზუა ნოუპამ ცხვირი,
აიპრისა კუდი გრძელი.
გზას გაუყვა... მიდის, მიდის.
დარჩა ზღარბი გულნატკენი.

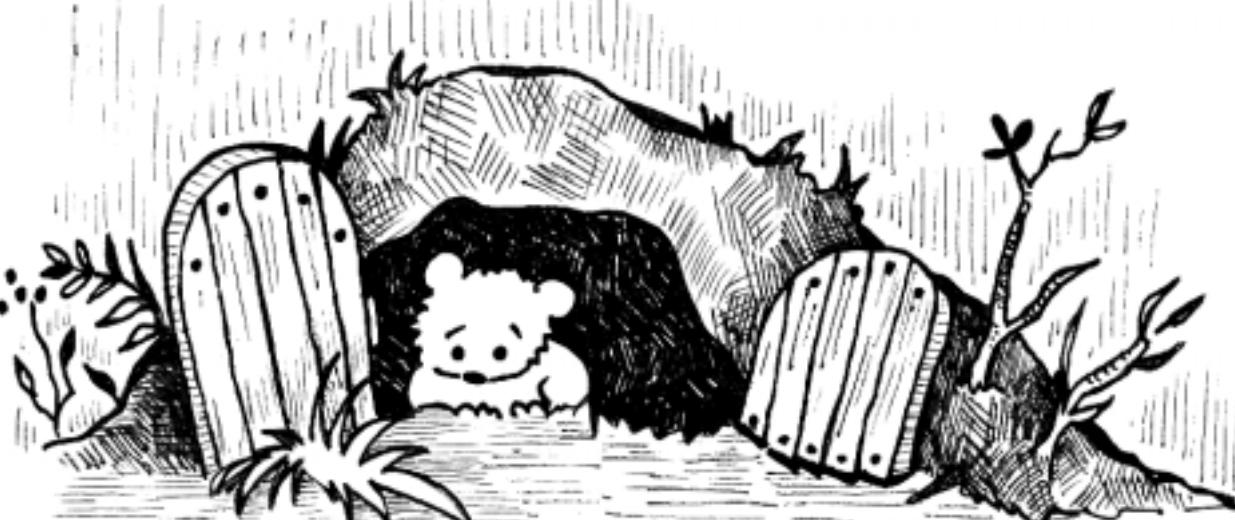
მიცუნცულებს ნოუპა ტყეში,
სიმღერასაც მიიმღერის.
თან ოცნებობს, შეხვდეს ვინმე
სამეგობროდ შესაფერი.

ტყე შეთხელდა დაბურული
და ბილიკიც განზე უხვევს.
ქვიდან ქვაზე მხიარული
ნაკადული მიჩურჩებს.

შედგა ნოუპა. შეისვენა.
მაგრამ, ცქვიტა ყური უცებ.
ნეტავი ვინ მოიჩარის?
ხმელ ტოტებს ვინ ატკაცუნებს?

- გამარჯობა, თაგუნიავ! -
ხმა მოესმა ნოუპას ირმის.
აი, თურმე ვინ ყოფილა!
მელიასთან სტუმრად მირბის.

- ნეტავ, რისი გამარჯობა!
ნეტავ, რისი გაგიმარჯოს!
გაიწი, გამატარე
და ეგ რქები არ შემარჭო!

საბუთო საბუთო

ვერვინ ნახა სამეგობრო,
ვიღას ნახავს ტყეში, ან კი...
სპილო ჩვენში არ ცხოვობს და
კენგურუ და ფარშევანგი.

მიდის წრუპა, მიცუნცულებს,
მაგრამ, უცებ... სუ, რა იყო?!
აკანკალდა თაგუნია,
საზარელი ხმა გაიგო.

ნეტავ, მართლა კატა არის?
იქნებ, კიფის ტყეში ჭოტი?
იქნებ, ქარი დაზუზუნებს?
ან ჭრიალებს ხმელი ტოტი?

მაგრამ, აგერ, ბუჩქის უკან
მწვანედ ელავს ორი თვალი!
კატა არის! თაგვის მტერი!
ვაი, ახლა, წრუპას ბრალი...

გაიზნიქა კატა ზანტად,
გადასუა ენა ტურტე,
აელვარებს მწვანე თვალებს,
გადმოხტება წუთი-წუთზე!

- მიააუ, მიააუ, თაგუნიავ!
შენ დაგეძებ ტყე-ლრეშია...
მიააუ... უნდა გადაგსასლო...
მიააუ... ახლა ძლიერ მშია...

მიმოავლო წრუპამ თვალი
იქით ტყეს და აქეთ მდელოს,
არავინ ჩანს სულიერი,
რომ თაგუნას მიეშველოს.

სხვა რალა გზა დარჩენია,
ჩირგვებს ეცა ჩვენი წრუპა,
და კატამაც იმაც წამში,
ისკუპა და რა ისკუპა!

მირბის, მირბის თაგუნია
სწრაფად, სწრაფად, უფრო სწრაფად,
მისდევს კატა გაავებით
და ბრჭყალებით ჩირგვებს ჰკაფავს.

სადაცაა, დაეწევა
და დაითრევს კუდით წრუპას,
ვაი, ახლა, წრუპას ბრალი,
დაილუპა! დაილუპა!

მაგრამ, უცებ შემოესმა
სიმძერა და ურიამული.
მელაკუდას სორო მოჩანს,
ლხინი არის მხიარული.

მისხდომიან სავსე სუფრას
ციყვი, ზდარბი, მაჩვი, მელა,
კურდელი და სხვაც მრავალი,
დასძახიან დელა-დელას.

ალარ ჰქონდა სხვა გზა წრუპას,
მიაშურა მელას ბინას.
რომ სწვდომიდა უნდა კატა,
სწორედ იმ წუთს მიირბინა.

ეცა კარებს და თათები
მთელი ძალით დაუშინა.
საწყალს, ფერი ალარ ადევს,
კატამ ისე შეაშინა.

- მომეშველეთ, მეზობლებო!... -
ანრიპინდა საცოდავად, -
- კატა მომდევს დასაჭერად,
ჩემი საქმე არის ავად...

გაიგონეს ცხოველებმა
და შეწყვიტეს ლხინი ხელად.
გამოცვივდა ყველა გარეთ,
ზღარბიც, მაჩვიც, ციყვიც, მელაც...

აიბურძგლა ზღარბმა ქურქი
და ეკლებით აფრთხობს კატას.
ციყვი ხეებიდან უშენს
ხან გირჩის და ხანაც კაკალს.

ირემს რქები დაუხრია,
აქეთ-იქით არხევს დინჯად.
მელაკუდა ბრჭყალებს აჩენს,
კურდელიც კი გაიყინა.

დაფრთხა კატა, შეეშინდა,
დაინავლა, მოიკუნტა,
ოლონდ თავი დაანებონ,
თაგვის შეჭმა ალარც უნდა.

მოიკუზა საცოდავად,
შიშისაგან კუდიც ეწვის!
აქეთ-იქით იცეირება,
უცახცახებს ტანზე ბენვი.

ნაპიჯ-ნაპიჯ, ნელა-ნელა
გაიძურნა, გაილალა,
ხმელ ფოთლების შარი-შურით
შეეფარა ჩირგვეს და ბალახს.

დასცხეს ტაში ცხოველებმა,
აბა, ვაშა! აბა, ვაშა!
ხომ გავაგდეთ ის მსუნაგი,
ის წუნეკი და გრძელულვაშა!

უხარიათ, ზეიმობენ,
წრეს უვლიან სკუპა-სკუპა,
მაგრამ, ნახეთ, მობუზული,
დარცხვენილი მოჩანს წრუპა.

სირცხვილო და რა სირცხვილო,
თურმე, რაზე წუწუნებდა,
სამეგობროდ რა კეთილ და
კარგ მეზობლებს იწუნებდა!

სალამსაც კი არ ამბობდა,
გვერდს უვლიდა ქედმალლურად,
მათ კი მაინც შეიცოდეს,
მიეშველნენ მეგობრულად.

- მაპატიეთ, მეგობრებო,
ჩემი ცუდი საქციელი, -
დაირცხვინა თაგუნიამ,
მოიკეცა კუდი გრძელი.

- სამეგობროდ მოვისურვე
ცხრა მთას იქით ვინაც არის,
მეგობრები აქ მყოლიხართ,
ერთგული და უშიშარი!

ლამაზები, კეთილები,
მხიარული, გამბედავი.
მეც მიმილეთ თქვენს ძმობილად,
გენაცვალოთ ჩემი თავი!

მეც მაქეს სორო პანანინა,
თხილით, კაკლით, შაქრით სავსე,
მესტუმრეთ და გამახარეთ,
შემოგევლოთ მინდა თაგზე!

გაიხარეს ცხოველებმა
და თქვა მერე მელა-კუდამ:
- დღეის იქით, ჩვენი წრუპა,
მეგობრები ვიყოთ მუდამ.

მიაშურეს მერე ერთად
მელაკუდას მყუდრო ბინას,
ჩვენი წრუპა, ჩვენი თაგვი
სიხარულით ცაში ფრინავს!

* * *
ერთ დაბურულ, ულრან ტყეში
ხეები დგას ტყუპა-ტყუპად...
იმ ხეების ძირში ცხოვრობს
თაგუნია-თაგვი წრუპა.

მთვარიანი ლამე არის,
წრუპას ახლა ტაბილად სძინავს!
დღეს პანია თაგუნიამ
მეგობრები შეიძინა...

የኢትዮጵያና የፌዴራል በአገልግሎት ማረጋገጫ ፊርማ

ერთხელ ალექსანდრე მაკედონელმა, ბრწყინვალე ამალის თანხლებით, გამოჩენილი ბერძენი ფილოსოფოსი დიოგენი ინახულა. დიოგენი დიდი სახელითა და პატივისცემით სარგებლობდა ხალხში; მას საშინლად სძაგდა სიმდიდრე და ფუფუნება... „თუ ადამიანს სურს ბეჭდინერი იყოს, იგი მცირედით უნდა დაკმაყოფილდეს“, - ამბობდა ის და ამ მოსაზრებას თვითონვე ატარებდა ცხოვრებაში: ცხოვრობდა დიდ კასრში და ტანს დაძონძილი მოსასხამი უფარავდა. იმ დროს, როდესაც ალექსანდრე მაკედონელი თავისი ამალით დიოგენის სამყოფელს მიუახლოვდა, ბერძენი ფილოსოფოსი თავისი კასრის წინ იწვა და მზეზე თბებოდა. მხართეძოზე უზრუნველად წამოწოლილი დიოგენი დიდხანს ესაუბრა მაკედონელს, ბოლოს მისი ღრმა ფილოსოფიური მსჯელობით მოხიბლულმა მხედართმთავარმა დიოგენს დახმარება შესთავაზა და უთხრა: სახელოვანო ადამიანო, სათხოვარი ხომ არ გაქვს რაიმე, მითხარი, სიამოვნებით შეგისრულებო.

„ერთი სათხოვარი მაქქს, ეს შემისრულებელი ჩამომეცალე, მზეს ნუ მიჩრდილავ“, - უპასუხა დიოგენმა.

გაეცინათ ამალაში. ჩაფიქრებული
სარდალი კი მიუბრუნდა მათ და უთხრა:
„მე რომ მაკედონელი არ ვიყო, დიოგენად
ყოფნას ვისურვებდი“-ო.

სპილეო - კინოჰასი

უგანდის ერთ-ერთ პარკში, ლია ცის ქვეშ, კინოფილმებს უჩვენებდნენ. სხვა ფილმებთან ერთად ნაჩვენები იყო დოკუ-მენტური ფილმი სპილოების ცხოვრებაზე აფრიკის ჯუნგლებში. როცა სინათლე აინ-თო, გაოცებულმა მაყურებლებმა დაინახეს სპილო, რომელიც მშვიდად იდგა ბოლო რიგების უკან და ეკრანს აკვირდებოდა.

ეს სცენა რამდენიმე დღის შემდეგ
ისევ განმეორდა. მაშინაც იმავე დოკუ-
მენტურ ფილმს უჩვენებდნენ. ამის შემ-
დეგ სპილო კიდევ ორჯერ მოვიდა სეან-
სის დაწყების წინ, მაგრამ როცა დარწ-
მუნდა, ფილმში სპილოები აღარ იქნებია-
ნო, ტყეში გაუჩინარდა.

ମୋଟିକ - ଡିଜିଟାଲର

ეს ფრთოსანი დირიქორი ტანად ბე-
ლურას ხელაა. სახელად ტანგარა ჰქვია.
ცხოვრობს ბრაზილიის ტყეებში. დაფრი-
ნავს გუნდ-გუნდად.

ტანგარების სიმღერასაც გუნდურად
ასრულებენ ერთ-ერთი მათგანის დირი-
ჟორობით, რომელიც, ამავე დროს, სიმ-
ღერის წამოწყებიცაა. იგი ჯდება ტოტ-
ზე, მის გარშემო იკრიბებიან დანარჩენი
„მომღერლები“ და დირიჟორის მოძრაო-
ბისა და მის მიერ წამოწყებული სიმღერის
მიხედვით იწყებენ გალობას.

დირიქორის ნიშანზე ჩიტები დუმდებიან, ადგილს ინაცვლებენ და კვლავ გუნდურად განაგრძობენ სიმღერას.

ჭირაფის გატი

როგორც იცით, ჟირაფს ძალზე გრძელი კისერი აქვს. ამიტომ მისი თავი გულიდან თითქმის სამი მეტრით მაღლა მდებარეობს. მეცნიერები დიდი ხანია დაინტერესდნენ, თუ როგორ ააქვს ჟირაფის გულს ასეთ დიდ სიმაღლეზე სისხლი.

გამოკვლევებმა დაადასტურა, რომ ჟირაფის გული მძლავრ ტუმბოს ჰეგავს და 12 კილოგრამს იწონის. გულის კედლის სისქე 8 სანტიმეტრამდეა, სისხლის წნევა ჟირაფს ორჯერ მეტი აქვს, ვიდრე ადამიანს, ამიტომ გასაკვირი არ უნდა იყოს, რომ ჟირაფის მძლავრ გულს სისხლი სამი მეტრის სიმაღლეზე ააქვს.

გამარჯობის და განვითარების კოლეგია

విశ్వాస పత్రం రాత్రి

აშშ ზოოლოგებმა შეადგინეს ცოცხალ არსებათა (ადამიანის ჩათვლით) სია მათი სიფრთხილის ზომის მიხედვით, რომელ-საც ისინი იჩენენ ქუჩაზე გადასვლისას. პირველ ადგილზე გამოვიდა ბატი, რომე-ლიც, როგორც გამოცდილებამ აჩვენა, თითქმის არასოდეს არ კვდება ტრანს-პორტის ბორბლებქვეშ. ბატის შემდეგ მო-დიან ღორი და კატა. ქათამი და ძალლი ერთ დონეზე დგანან, ხოლო ადამიანს ბო-ლო ადგილი უჭირავს.

ԱՐՅՈՒՆԱԿ ՅԱՅՈՎԵԹՈ

კოლმეურნეობის ცხენს, რომელსაც
ტური ერქვა, საშინლად ასტკივდა მუცე-
ლი. ტური გახდა და მუშაობა აღარ შეეძ-
ლო. ვეტერინარმა ექთანმა ცხენი სამუშა-
ოდან გაათავისუფლა და მკურნალობა
დაუწყო. ცხენი განიკურნა.

გავიდა დიდი ხანი. ერთხელ ექთანი სამუშაოდან შინ ბრუნდებოდა (ცხოვ- რობდა იმავე შენობაში, სადაც სავეტერი- ნარო დაწესებულება იყო).

- რომელიღაც ცხენი სულ ჩვენ სახლ-
თან ტრიალებს. ვაგდებ, - არ მიდის, არც
ახლო მიშვებს, წიხლებს ისვრის...

ექთანმა ფანჯარაში გაიხედა. ცხენი
მართლაც იდგა და სამკურნალოს კარები-
საკენ იყურებოდა. ექთანი გარეთ გამოვი-
და. ცხენმა ჩუმად დაიხვიხვინა, მიუახ-
ლოვდა და თავი მიადო.

- ეს ხომ ტურია! - იცნო ექთანმა, - ნე-
ტავ, რა დაემართა? - გასინჯა და გამოარ-
კვია, რომ ცხენს მუცელი სტკიოდა. წამა-
ლი დაალევინა. ტური დაწყნარდა და სა-
ჯინიბოსაკენ წავიდა. ამის შემდეგ, რო-
გორც კი ტური ავად გახდებოდა, თვი-
თონვე მიდიოდა ექთანთან.

... ადამიანი თვეენახევარი ძლებს უჭმელი, უწყლოდ 6-7 დღეს, ხოლო უჟანგბადოდ მხოლოდ 6-7 წუთს.

... სამოცდაათი წლის სიცოცხლის მანძილზე ადამიანი ძილში ატარებს 23 წელიწადს, საუბარში - 13 წელიწადს და 6 წელიწადს - ჭამაში.

... 120 გრადუსამდე გაყინული ოოკო-
კინა გათბობისთანავე იწყებს მწვანე სა-
ლათის ჭამას.

სიახლეების ქვეშ
მიმღებობის დაცვა

ჩინეთის ერთ-ერთ უძველეს ქალაქ სი-ან-ფუში არსებობს მსოფლიოში ერთადერთი ქვის წიგნების ბიბლიოთეკა. ამ ბიბლიოთეკას მეტად საინტერესო ისტორია აქვს. ჩვენს წელთაღრიცხვამდე ათასზე მეტი წლის წინათ, ერთ ჩინელ იმპერატორს მოეჩვენა, რომ წიგნების კითხვის ნიადაგზე მისი ქვეშვრდომნი გააზიზებულნი, განებივრებულნი და ბრძოლისუნარმოკლებულნი ხდებიან. მან ბრძანა, დაეწვათ იმპერიაში არსებული ყველა წიგნი, ყოველგვარი გამონაკლისის გარეშე და თუ ამის შემდეგ რომელიმე „თავხედს“ აღმოაჩნდებოდა წიგნი, ის სიკვდილით დაისჯებოდა. გონიერმა ჩინელმა ხალხმა ბევრი იფიქრა, თუ როგორ გადაერჩინა თავისი ქვეყნის სიმდიდრე. გადაწყვიტეს, წიგნებიდან ტექსტები ისეთ რამეზე გადაეტანათ, რომელიც არ დაიწვებოდა. ასე შექმნეს ორნახევარი მეტრი სიგრძისა და ერთნახევარი მეტრი სიგანის ფილაქვების ბიბლიოთეკა. დასაწვავად განწირული ყველა წიგნიდან ამ ფილაქვებზე ამოკვეთეს ტექსტები და მხოლოდ ამის შემდეგ შეასრულეს თავიანთი იმპერატორის ბრძანება. დაწვეს ყველა წიგნი. ფილაქვებზე გადატანილმა ბიბლიოთეკამ ჩვენამდე მოალწია და საუკუნეთა მანძილზე გაუძლო მეტსა და ხანძრებს.

თამაშები პირსონალურ კომპიუტერზე

SPLINTER CELL

ეს თამაში ძალზე საინტერესოდ იწყება: ამერიკის შეერთებული შტატების მასშედია ავრცელებს ამერიკელთათვის შოკისმომგვრელ ინფორმაციას, რომლის თანახმად ამერიკის შეერთებულ შტატებს თავს დაესხა საქართველო და გაუნადგურა ძირითადი სტრატეგიული ობიექტები. Splinter cell შექმნა სტუდია Ubisoft-მა Tom Clancy-ის დახმარებით. ჩვენთვის ცნობილია ეს დუეტი თამაშით Ghost Recon, რომელსაც საქართველოში “პანკისის ხეობა”-ს უწოდებენ და იქაც, ძირითადად, მოვლენები საქართველოში ვითარდებოდა, მაგრამ ქართველებით როლი გაცილებით მოკრძალებული იყო. ამჯერად კი მათი ფარგლებით შორს წავიდა და საქართველო თავისი ახალი პრეზიდენტის, კონცენტრის ნიკოლაძის (მას რუსულ ათარგმანში, რატომლაც, კომბანი ნიკოლაძეს უწოდებენ) მეთაურობით, არც მეტი და არც ნაკლები, ამერიკის შეერთებული შტატების დამარცხებას აპირებს იმში. თამაში საკითხოდ საინტერესოდ გამოიყურება ქართულ ენოვანი პლაკატები ნიკოლაძის გამოსახულებით. ცოტა უცხაურია ქრისტიანი წარწერები პოლიციის შენობაზე: “ქართველი პილიცია” და წარწერა ამერიკელი შპონის მანქანაზე: “წინილა”. მრავლი დავიდარაპისა და დანაკარგების პასუხად ამერიკა მხოლოდ იმას ახერხებს, რომ აგზავნის დივერსანტს თბილისში საიდუმლო მასალების მოსაპოვებლად და ტერორისტული აქტების მოსაწყობად. ამ დივერსანტის როლი კი თქვენ უნდა იყისროთ და თანაც, მაქსიმალურად ფრთხილად უნდა შეასრულოთ. ზოგიერთ მისამი ქუჩაში გავლის უფლებაც კი არა გაქვთ და თბილისში მიმუნივით, აივნიდან აივაზზე ძრომიალით უნდა გადაადგილდეთ. თვით თამაში ძალიან მაღალ დონეზეა შესრულებული და ინტერნეტში მას უძალესი შეფასებები მისცეს.

ბოლოს, მადლობა მინდა გადავუსადო მაღაზია “კომპიუტერს” (მელიქიშვილის ქ.№13) ამ თამაშის განსახილებად მოწოდებისათვის.

ინტერნეტში ეს თამაში შეაფასეს **9.6** ქულით (მაქსიმუმია 10 ქულა).

SILENT HILL 2

ეს თამაში კი კოშმარების მოყვარულებს გაახარებს. რადგანაც ამ ფანტასმაგორიული ისტორიის ხლართებში გარკვევისას თქვენს სხეულში დიდი რაოდენობით ადრენალინი გამოიყოფა, ამიტომ არაა რეალმენდირებული ლამით, ასოლუტურ სიჩუმეში თამაში, თორემ კომპიუტერთან დილამდე ჯდომა გარანტირებული გაქვთ. ეს თამაში პერსონალურ კომპიუტერზე სათამაშო კონსოლების სამყაროდნ მოხვდა და ამიტომაც მას ცოტათი განხვავებული მიდგომა სჭირდება. თამაშში, როგორც ზემოთ ვახსენე, მოგიწევთ თავსატეხებისათვის თავის გართმევა და მონსტრებთან ბრძოლა. განსაკუთრებულად მინდა ავლინშნო გახმოვანება, რომელიც მოდუნების საშუალებას არ გვაძლევს და ყოველთვის ხიფათთან შესახვედრად მზადყოფნაში გვამყოფებს.

ინტერნეტში ეს თამაში შეაფასეს **9.0** ქულით (მაქსიმუმია 10 ქულა).

ანონსი

TOMB RAIDER**THE ANGEL OF DARKNESS**

მომავალ თვეში ღირსეული თამაშების აშკარა დეფიციტი იქნება, ამიტომაც, ამ რუბრიკში, ისევ ძველი ჰიტის გაგრძელების მოკლე აღნერა და თქვენთვის შემოთავაზება ვარჩიო.

ალბათ, თვით Tomb raider-ის შექმნელებმაც იგრძნეს, რომ ხალხს მობეზრდა ჟანრისადმი ერთი და იგივენაირი მიდგომა და გადაწყვიტეს, სერიალი ძირეულად შეეცვალათ. თამაშის დასაწყისში ლარას ბიუროკრატიული გაუგებრობების გარკვევა დასჭირდება, რათა ჭეშმარიტება დაადგინოს. თამაში სამ ნანილადაა დაყოფილი. სამივე განყოფილებას განსხვავებული სტილი აქვს და თავისებური მიდგომა სჭირდება.

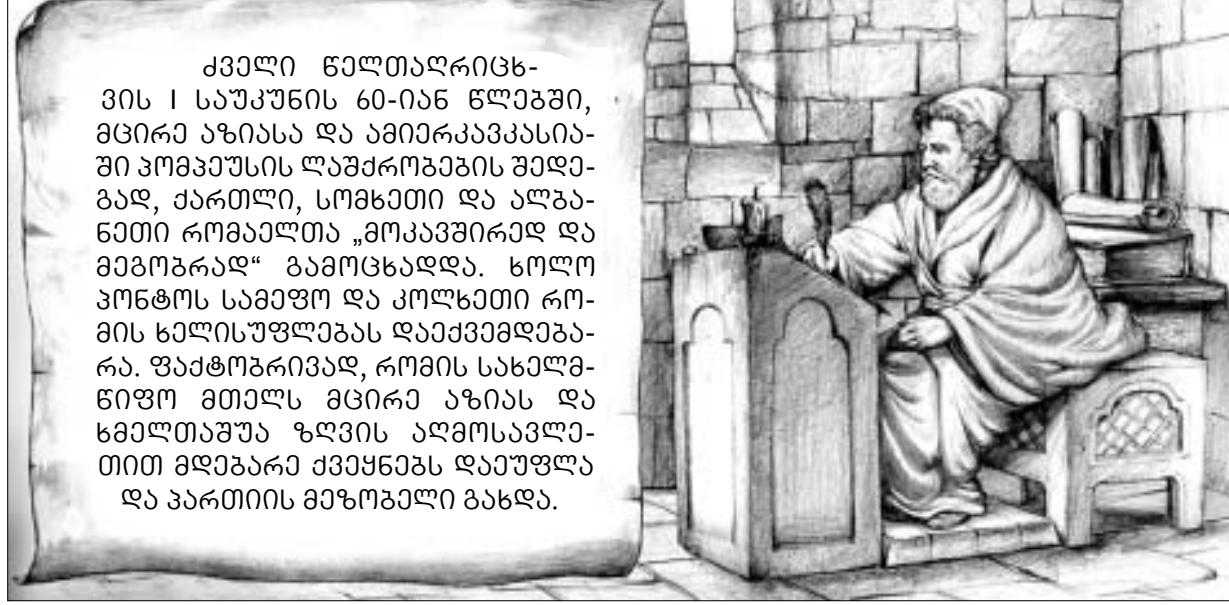
სამწუხაროდ, გამომცემლებმა ძირითადი სიუჟეტის ნინასნარ გამუღავნება არ ისურვეს და მომავალ თამაშზე და მის ხარისხზე ბევრს ვერაფერს ვიტყვით.

ინტერნეტში ეს თამაში შეაფასეს **9.0** ქულით (მაქსიმუმია 10 ქულა).

გვერდი მოამზადა ზურაბ ბოკერიაზ

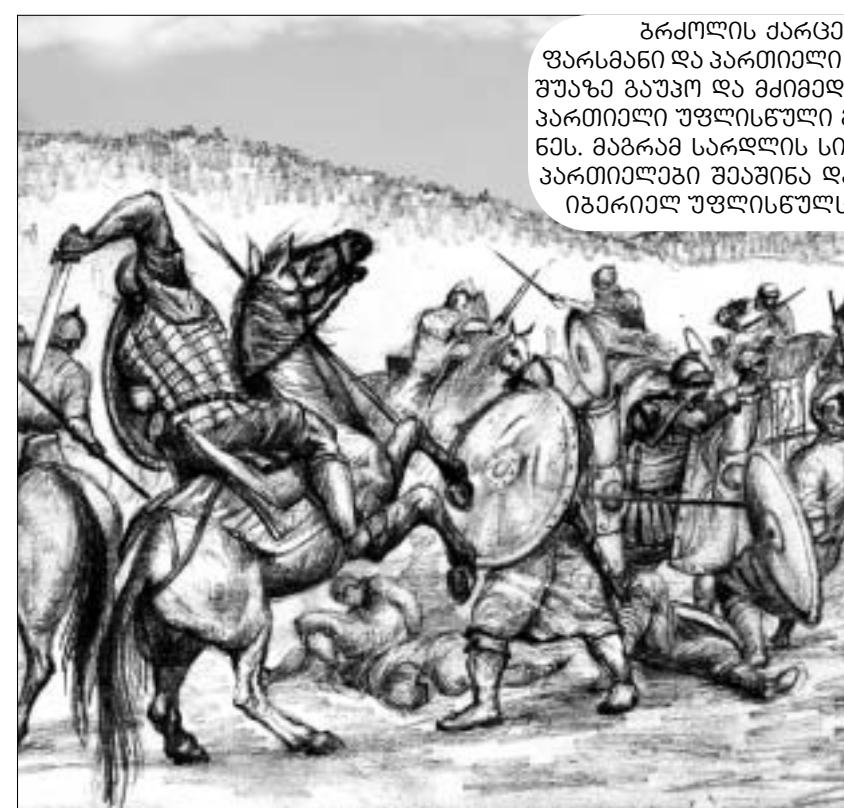
ცენტრული შენიშვნები

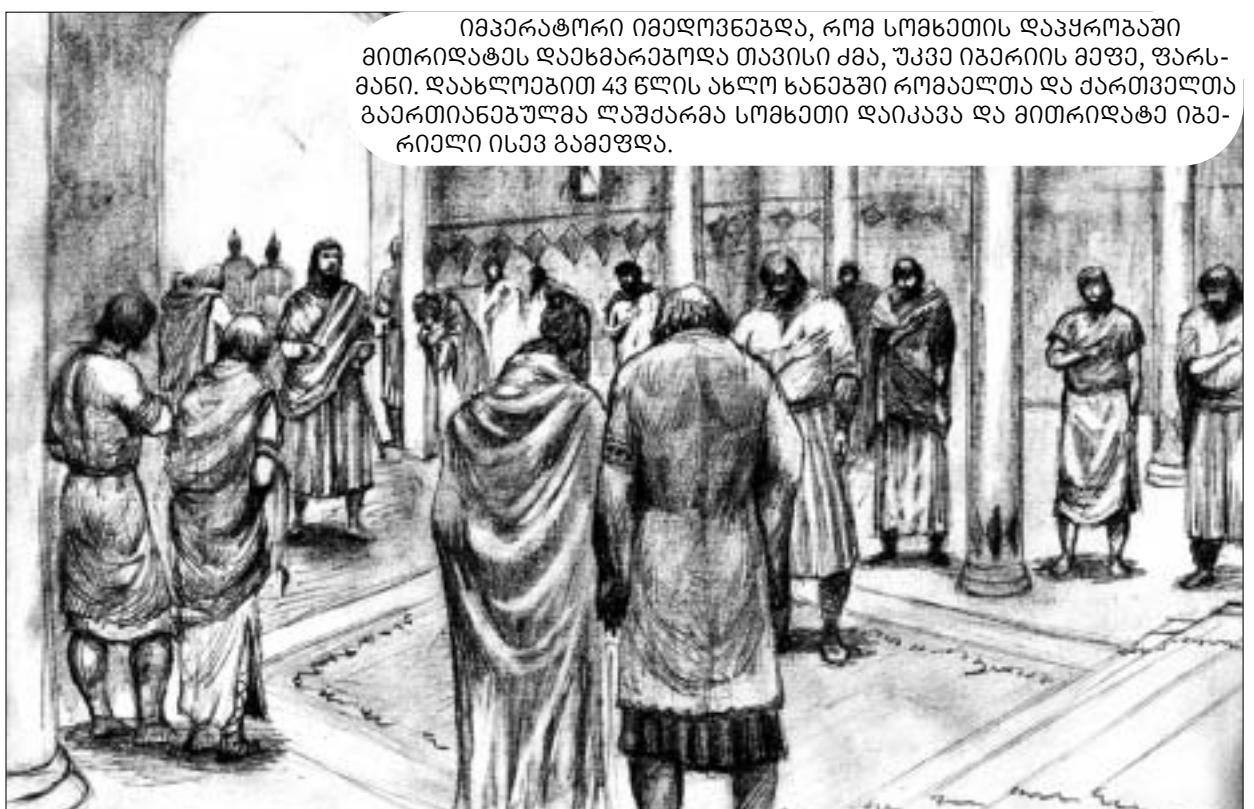
ქველი ცელთაღრიცხვის საუკუნიში აზიაში ერთმანეთს დაუკირისაიდა პართიკა და რომის სახელმიწოდების ინტერესები. თითქმის სამი საუკუნის განვალობაში ცვალება-დი ცარის მიერ ისტორიული ეპოქის დამატებით მიმდინარეობა. ქველი ცელთაღრიცხვის 40-30 წლები ართია რომი ა პართიკისათვის სამოქანიაში რომის ალექსი იყო განვითარები. ასალი ცელთაღრიცხვის საუკუნიში რომის და პართიკის შორის დაკირისაიდა განვალებით გამოვადა სომხეთის სახელოს გამო. ამ ვითარებაში განსა-კუთრებული მცირველობა ენიჭებოდა იმას, თუ ვის მხარეს დაიძირდა ძალის გაცემა.

ერთლის მეფემ მითრიდატემ უფროს შვილს, ფარაონს, კარტლის ლაშპრის სარდლო-გა მიაწვდო, ხოლო უმცირესს - მითრიდატეს, რომელსაც სომხეთის ტახტი უნდა დაეკავიდინა, კარ-თის მომხრე სომხეთი დიდებულების მოსიციდა დაააგირა.

პრემიუმის ერთობელში ერთმანეთს შეცვლინ ჯარის სარდლები: იგერილი ფარაონი და ართიალი ოროზი. ფარაონი დიდი სისწრავით მიმდრა რომელთან, ჩაჩრდან შუაზე გაუად და მიმიდ აუზრა. უარსეანია დარტყმა ველაზ გაიმორა, რადგან ცხემები ართიალი უფლისული გაიზარდა, აასორაში მცველეანი იგი პრემიუმის ველიდა მაყვანები. მაგრამ სარდლის სიძლიერეს შესახებ გამორცელებულია ხმამ, ტაციტუსის სიტყვით, ართიალი შეაშინა და ისტი დამარცხდნენ. ამ პრემიუმი შეცვლი სომხეთის ტახტი იგერილ უფლისულს მითრიდატეს დარჩა. იგი დიდი აატივით აუკრთხა მეცემა.

მან შვილს სომხეთის ტახტის დაკავების სურვილი გაუღივია და შეასეანა, რომ გიძამისი მიორიზატი ფარსების ტახტიე და თან დაარიგა, ესტურები პიძაბენ და იქ, ნინასრარ, მომხრეები გაიჩინეო. რაღაცისტება გიძას სომხეთში ჩა-კითხა და თავშესაფარი სომხოვა. ეართლიდან გამოყვევის მიზეზად მამასთან და დედინაცვალთან უთანხმოება დაასახელა. მიორიზატი სიხარულით შეცვლა ქმისცულს და უსცვად დაასახუერა. რაღაცისტი გამის დარიგების განხორციელებას შეუდგა: სომხ წარჩინებუ-ლებასა და მიორიზატის პირად მსახურებს, ზოგა ფული მისცა, ზოგა დაჰირდა, ცყალობით აგავსეაჭოო და მომხრეები გაიჩინეა.

სომხეთში
მომარევების გა-
ჩენის შემდეგ რა-
დაისატი ქართლში
დაპრუნდა და გა-
მას მოახსენა: რაც
მზაკვრობით შეიძ-
ლებოდა გაკათე-
ბულიყო, გაკათე-
ბულია. დანარჩენი
იარაღით უნდა ას-
რულდესო. ფარს-
მანს მიეს საჩაბატი
უკვე მოგონილი
ჰქონდა.

କରନ୍ତୁ ଯାଇଥା
ଜୀବନରେ ପିଲାହି-ଶିଥାଗରେ
ଅଳ୍ପଧାର ଥାରାପିଲା, କ୍ରମ-
ଲିଙ୍ଗ କାଣ୍ଡାଖିଲିତିରୀ ଦିନ-
ଦାଲି ଓହିଲାଟ କରାନ୍ତି-
ଏଣ୍ଟାର ବାରନିଧରିବୁରେ ଏ-
ତାରକ ଏହା ଘାସିବେଳି-
ବୋକାର ମନୋପ୍ରିଦା.

ԹԱՇԿՈՒՆԴԱԾԱ ԹԱՇԿՈՒՆՅԵՐԵՐԱ ԹԱՇԿԱ ՑՈՒՆԸ
ԱՉՎԵՐԱ ՄԱՐԻ ՄԱՐԵՐԱՍ. ԹՈՒՐՈՒԴԱԳՐԱ ՈԺՄԱՀԱՆՐՈ ԹԱՇՎԱ,
ՅԵԽԵ ԾԱՏԱԿԵՐԵՐՄԱՆՈՑ. ՀԱՇՎԱ ԱՌԱՑԻՄԱ ՔՈՎԱՍ ԹԱՇՎՈՒԵ, ԱՌՈ-
ԼՈՒԹ ԾԱ ԱՌՈՎ ՍԱՄԱԲԸՆԱՅՈՒԹ ՆՈՐԱՆ ՄԱՐԺԱՊԱԿԵՐՈՒ. ԱՅ ԱՌՈՒ-
Թ ԹՈՒՐՈՒԴԱԳՐԱ ԾԱՏԱԿԵՐԵՐԸ, ԾԱԿԵՐԵՐՄԱՆՈՑ ԹԱՅՈՍ ՔՋՈՒ-
ԸՆ. ՍԱԽԱՅՄ ՀՈՒՐՎԱՀՈՍ ԹԵՏՐՄԱՆՀԱՐՍԱ ԹՈՒՐՈՒԴԱԳՐԱ ՀԱ-
ՅԱՑԻՄԱԾՈՒ ԹՈՎԵՐԵՐԵՐԵՐԱ ԹԵՏՐՄԱՆՀԱՐՍԱ. ԹՈՒՐՈՒԴԱ-
ԳՐԱ ԾԱ ԱՌԱՑԻՄԱ ԹՈՎԵՐԵՐԵՐԵՐԱ ԹԵՏՐՄԱՆՀԱՐՍԱ ԾԱԿԵՐՈՒԵ. ԹԵՏՐՄԱ-
ՆՀԱՐՍԱ ՀԱ ԱՌԱՑԻՄԱ ԹՈՎԵՐԵՐԵՐԵՐԵՐԱ ԹԵՏՐՄԱՆՀԱՐՍԱ ԾԱԿԵՐՈՒԵ.

რადამისათვის დღიურზე არ მო-
უნია სომხეთის ტახტზე ყოვლა.

იპერიაში ჩამოსულება რადგანისტება კვლავ განვაზრდო ფარული დაკირისპირება თავის მამასთან. ახლა უკვე ფარსებან ეცილებოდა ეპილეპსია.

ცხრა თვე ტყვეობაში

ა. კასიძე

შესაძლოა, სამყაროს კიდევ დიდხანს არაფერო სცოდნოდა ვენესუელის ჯუნგლებში ჩაკარგულ იევანთა პატარა ტომზე, ჯინ ლიდლოფი და ანდრე ლადოზარომ არა.

ნიუ-იორკის სამხატვრო სემინარიის კურსდამთავრებულ ჯინს აზრადაც არ მოსვლია, რომ ვენესუელის ჯუნგლებში ამოყოფდა თავს. ერთხელ იგი შესვდა მეგობარს, რომელიც ძვირფასი ქვების საძებნელად გამგზავრებაზე ოცნებობდა. აზდრეს იდეა ქალიშვილს ჭკუაში დაუჯდა. მოგზაურება ამბობდნენ, ვენესუელა ოქროს, პლატინისა და ალმასების სალაროა. ისტორიის სახელმძღვანელოებში კი ეწერა, გასულ საუკუნეში უპატის ახლოს ოქროს დიდი საბადი იპოვეს. 1880 წელს მდინარე იურუარიზე დაიწყეს მსოფლიოში უმდიდრესი ოქროს მაღაროს დამუშავება. მოგზაურებში ლეგენდად ქცეულიყო ვენესუელის ალმასების ამაგვი და, აი, ახლა ანდრემ საიდანლაც გაიგო, რომ უხერხებანი ირინოკს შენაკადის, მდინარე კანაკუს მიდამოებში ალმასები მოიპოვებდა. ჯინმა საკმაოდ კარგად იცოდა ესპანური ენა და ანდრეს კარგ სამსახურს გაუწევდა.

ისინი დიდხანს ემზადებოდნენ წასასვლელად. იმდელვნებოდნენ, ნაპოვნ ძერფას ქვებს გავყიდით და ხარჯებს იმით დავფარავთ. ჯინმა და ანდრემ თან წაილეს გამხარი ბარი ბარი ბარი ბარი ბარი ბარი, საგეტი, რძის ფხვილი, ჩაი, მედიუმები.

უღრახი ტყე პირქუშად შეხვდა მოგზაურებს. ძნელ ლაშქრობაში ცოტა დრო როდი გავიდა, მდინარე კანაკუმდე კი ჯერ კიდევ დიდი მანძილი იყო. ერთხელ ტევრში თვალი მოკერეს შავგვერემან კაცს, რომელსაც გრუზა შავი თმა ჰქონდა, ერთი ქუთუმით მთლიან უფარავდო თვალი. დედიშობილა იყო, მხოლოდ თეძორებზე შემოქვევია ნაჭერი. კისერზე მძიმები ჩამოეკონიალებინა.

როგორც იქნა, ანჩუ (ასე ერქვა ინდიელს) დათანხმდა მათი გამყოლობა ეკისრა. თურმე, ყველა ჭეშმარიტი ინდოელივით ეშმაკმა ანჩუმ მანძილები იმ რაიონში წაიყვანა, სადაც ძვირფასი ქვების სხენებაც არ იყო.

რამდენიმე ინდიელის თანხლებით ანდრე და ჯინ მიცურავდნენ მეტევარიზე, რომელშიც უმრავი ნინგი და მტაცებელი თევზი ბინადრობდა. მდინარეს როივე მხრიდან მჭიდროდ ერტყა ჯუნგლები. ზოგან ვიგანტური ხების სიმაღლე ას მეტრს აღწევდა. მაიმუნთა გამყინვა გრასი სად არ ისმოდა! მდინარეზე შურდულივით ჩაიფრენდნენ ხოლმე თუთიუშოთა გუნდები.

ბოლოს და ბოლოს, პატარა მდინარე კანაკუმდე მიაღწიეს. ანჩუს აქ ალმასები უნდა ეჩვენებინა, მაგრამ ჯინმა და ანდრემ მდინარის ფსკერზე მხოლოდ ქვები იპოვეს, რომელსაც კრისტალური დარღვები უბრნებინავდა. მათ სასონარკერილებას საზღვარი არ ჰქონდა: ინყებოდა დიდი ტროპიკული წევები და იძულებული გახდნენ, ძიება შეეწყიტა. მელე ანჩუმ რა-დაც საქმეები მო-

იმიზეზა და სოფელში წავიდა. ჯინთან და ანდრესთან ოთხი ინდიელი დარჩა. ჯინს ფეხები დასერილი ჰქონდა და მისი ერთადერთი სურვილი იყო, შინ მალე დაბრუნებულიყო. მაგრამ მშვენივრად იცოდა - „მზვანე ტყვეობიდან“ დამოუკიდებლად ვერ დაიხსნებინ თავს.

ანჩუ არსად ჩანდა. ჯინმა და ანდრემ სოფელში წასვლა გადატყვიტეს. სოფელს რომ მიაღწიეს, შენიშნეს, რომ ინდიელებს ქოხები ჯუნგლებთან ახლოს გადაპირდათ. ანჩუმ მაძიებლებს აუხსნა: წყლიდი დობა მოსალოდნელი და მდინარეს უნდა გაეკრიდოთ. ნამდვილად კი ტომის ბელას, როგორც ჩანს, ეშინოდა საძიებო ექსპედიციისა, რომელსაც შეეძლო მდინარეს გამოჰყოლოდა, ეპოვა სოფელი და მისი ტყვები.

ჯინმა კი დევ ლაშქრობისას ჯინს არა ერთხელ ალმუშტებინა სამედიცინო დახმარება თავისი გამყოლებისათვის. ანჩუმ, რომელიც მედიამენტებს პირველად ალმაცერად უყურებდა, ირწმუნა მათი მაცოცხლებელი ძალა. მალე სხვა ინდიელებმაც იწყეს მოსვლა დახმარების სათხოველად.

ჯინი სთხოვდა მათ, გამყოლი მომეცით და გამიშვითო. ალმასის დარდი ვიღას ჰქონდა. ამ ძვირფასმა ქვა მათვის ბრწყნვალება დაკარგება. მაგრამ ინდიელები დაუმდება ტყებზებმა ცხენებით. ტომი ასაკად დარწმუნება. ტომი გაუგალი ჯუნგლებითა გარშემორტყმული.

ტომი ასაკაც ისე პრიმიტიულად ცხოვრობს, როგორც მრავალი საუკუნის წინათ. იეკანას ტომს მოჰყავს მანიოკა, შებით ნადირობს. მძიმედ დაავადებული იხდიელი იშვიათად თუ გადარჩება. ტომი გაუგალი ჯუნგლებითა გარშემორტყმული.

ნელ მიზანზე დარწმუნდა დრო. ჯინი და ანდრე იმავე მირთმევდნენ, რასაც მათი მასინძლები - შემწვარ თუთიუშებსა და მინიკას ფეხებისგან დამზღვებულ „კასაუს“. ხანდახან ნიანგის ხორცსაც შეეკეთებინა.

ანჩუ მიხვდა, „ექიმი“ გაქცევის მიზეზს ეძებდა და თვითონ შეუდგა ავადმყოფთა მუკრა-ლიბას: მთელ ტანზე წითელი საზები დასასტატა, კისერზე ცისფერი და თეთრი ძვლის მძივები შემოიხვა და ავადმყოფები თავის ქოხი გადმოყვანინა. მთელი ლამე ისმოდა სარაჩეუ-ნებელის ჩაუკანი: შელოცვით, ავსულებს

...უცებ სიფლის მახლობლად კივილი გაისმა. ჯინ ქოხიდან გამოივარდა. ინდიელებს ხელში აყვინი მოჰყავდათ კაცი. ჯინი მათკენ გაექანა. ინდიელებმა მიწაზე დააწერი კაცი, რომელიც ტკივილისაგან იკრუნჩებოდა და გამწარებული ლრიალებდა. ფეხი სულერთიანად დასისხლიანებიდა, ხოლო ტერფი ცელოფანის ნაჭრით ჰქონდა შეხვეული (ცელოფანი ჯინმა სოფლის ბევრ მცხოვრებს დაურიგა). ჯინი ჭრილობის განმენდას შეუდგა. ჭრილობა ძვლამდე იყო დასული. გასიებული ფეხიდან ჩირქი სდიოდა.

- რა დაემართა? - ჰკითხა ჯინმა ბელადს.

თურმე ინდიელი დრმად შევიდა ჯუნგლებში. პატარაზე აძვრა და ახალი ქოხისთვის ტოტების მოწრა დაინწყო. მაჩე ტე ხელიდან

გაუსსლტა და ფეხი გაუჭრა. ინდიელი გაჭირვებით ჩამოცოცდა ხიდნ. მის საშველად მაშინვე ამხანაგები მოცვიდნენ. ერთერთ მათგანს შემთხვევით აღმოაჩნდა ცელოფანის ნაჭერი. ინდიელებს ეგონათ, რახან ეს ნაჭერი „სხვა სამყაროდან“ მოიტანეს, ყველაფერს არგვებდა. ჰოდა, ჭრილობას ცელოფანის შემთხვევით და უკან დაბრუნდნენ. ასე გავიდა მთელი სამი დღე...

„განგრენა!“ - გაულვა ჯინს საშინელმა აზრმა. მას ხელთ არ ჰქონდა უბრალო სკალპელიც კი, გამაუჩებელ სამუალებრზე რომ არაფერი ვთქვათ. ადამიანს სიკვდილი ემუქრებოდა.

ჯინმა მაშინვე მისცა ტერამიცინი და პერიცილინი. ინდიელს გამოეტება დაეტყო. ალბათ რკინისებური ორგანიზმი თავადად არაფერი ვთქვათ. ადამიანი თავადი მორიდანია სენს!

ამ შემთხვევამ ანჩუს განუმტკიცა გადაწყვეტილება - არ გაეშვა თეთრკანიანი ტყვები. ანდრემ ჯინს ჰკითხა, ხომ არ აჯობებს, „სამკურნალო პრაქტიკას“ შეწყვეტა? მაგრამ ქალი ამას არადამაშიურ საცირილად თვლიდა. ტყვების იარალის გამოჰყენება არ სურდათ: კაცმა რომ თქვას, ინდიელებმა ცუდი რა გაუკეთეს. არა, მეტი გზა არა აქვთ, უნდა გაიქცენ. მაგრამ როგორ? ყველი მხრიდან ჯუნგლები არ ტყია.

სხა თავისი ფეხით მოვიდა. ორი ინდიელი ლოგინად ჩაგრძოდა. ერთს აპენდიციტის ნიშნები ტყებოდნება, მეორეს კი ფისტულა გაუჩინდა ზურგზე. ჯინი აპენდიციტის იარაგალი გადავარებული იშვიათად თუ გადარჩება. ტომი გაუგალი ჯუნგლებითა გარშემორტყმული.

ნელ მიზანზე დარწმუნდა დრო. ჯინი და

ანდრე იმავე მირთმევდნენ, რასაც მათი მასინძლები - შემწვარ თუთიუშებსა და მინიკას ფეხებისგან დამზღვებულ „კასაუს“. ხანდახან ნიანგის ხორცსაც შეეკეთებინა.

ანჩუ მიხვდა, „ექიმი“ გაქცევის მიზეზს ეძებდა და თვითონ შეუდგა ავადმყოფთა მუკრა-ლიბას: მთელ ტანზე წითელი საზები დასასტატა, კისერზე ცისფერი და თეთრი ძვლის მძივები შემოიხვა და ავადმყოფები თავის ქოხი გადმოყვანინა. მთელი ლამე ისმოდა სარაჩეუ-ნებელის ჩაუკანი: შელოცვით, ავსულებს

დევნიდნენ. როცა ანჩუ მიძინებდა, მას სხვა შამანები

ცვლილების, მაგრამ

ავადმყოფებს

უკეთესობა არ დაეტყოთ, პირიქით, მდგომარეობა თანაბაზე გაუარესდა.

ანდრე დაჯინი შემობდნენ, ინდიელები სიკედილთან ერთად გაქრებოდა მათი ტყვებიდან გათავისუფლების უკანასკენელი იმედიც. ანჩუს კი ქალაქისა და საავალო ცელოფანის გაგონებაც არ სურდა და აი, ერთხელ, მაღ

ქართული საბრძოლო ხელოვნება

ქიდაობა

“ქართული ჭიდაობა ისეთივე ეროვნული საუჯვეა, როგორც ფოლკლორი, ქართული სიმღერები, ქართული ხუროთმოძღვრება”
ნიკო კეცხველი

ჭიდაობა განსაკუთრებული პიოლარობით სარგებლობს ჩვენში. ქართულებმა ყველა საერთაშორისო სახეობა გაამდიდრეს თავისი ხელწერითა და ჭიდაობის განსხვავებული მანერით. შესაბამისად, არც ერთ სპორტულ სახეობაში იმდენი წარმატება არ მოუპოვებიათ ჩვენს სპორტსმენებს, რამდენიც ჭიდაობაში.

რაში მდგომარეობს ჩვენი მოჭიდავეების ასეთ წარმატებათა საიდუმლო? რამ შეაძლებინა მათ, დაეპყროთ პრატტიკულად ყველა მწვერვალი მსოფლიო ასპარეზზე? ამ მიღწევათა საფუძველი უძველესი და უნიკალური ფენომენი - ქართული (ქართულ-კახური) ჭიდაობა და მისი ნაირსახეობანი გახსახოთ.

ყოვლად მოწყელეობა ვარაუდი, თითქოს ჭიდაობა საქართველოში “მდაბიოთა სტილი” იყო. თუნდაც ეს ისტორიული ფაქტია საკმარისი მის უარსაყოფად: XVI საუკუნის მიწურულს სტამბულს მისით მყოფი სამცხის ათაბაგი ყვარყვარე ჯაჟელი სულთანმა მურადმა ოსმალთა ვრცელი იმპერიის უპირველეს ფალავანთან დაჭიდებულა. შეტაკებისთანავე ყვარყვარემ შუაკურით ბეჭებზე დასცა მეტოქე, რაც იმაზე მეტყველებს, რომ ჭიდაობა ქართული საზოგადოების ყველა ფენაში იყო გავრცელებული და იგი არც ქართველ დიდგვაროვანთათვის გახლდათ უცხო ხილი და სათაკილო ზე. მით უმეტეს, რომ ეს სახეობა საბრძოლო მომზადების განუყოფელი წარმილი იყო და ნაკლებად ჰეგვადა დღევანდელ გასპორტებულ ნაირსახეობას. XX საუკუნის დამდეგსაც კი იგი საბრძოლო შერქონება იყო, რაზეც ცხადად მეტყველებს ქვემოთმოყვანილი სტრიქონი აკვაის პოემიდან, რომელიც მან ნესტორ ესებუასა და კულა გლდანელის შერკინებას მიუძღვნა და რომელიც სულაც არ ჰეგვას სპორტულ ჟაერობას:

“მივარდა, გულში ხელი ჰქრა, ბურთივით გააგორაო...”

გასულ საუკუნეში ინტენსიურად წარიმართა ქართული ჭიდაობის “სამბოში” გადაქარგის პროცესი. შედეგად კი მივიღეთ, რომ მისგან ნასაზრდოებმა “სამბოში” დღეს მსოფლიო დაიპყრო და “წესგარებე” შერკინებში აშკარად დაადასტურა თავისი უპირვესობა. საქართველოდან ცოდნის გაზიდვა მიმდინარეობდა და მეთოდურად და ისეთი გულმოდგინებით, რომ აშკარად ჩანს: ამის მოქმედმა ჩვენზე უკეთ უწყოდა, თუ რა საგანძურთან ჰქონდა საქმე.

ინტერნეტში, ერთ-ერთ სტატიაში - “რუსული საბრძოლო ხელოვნება” ნათქვამის, რომ “სამბო” ოშჩეპკოვმა იაპონური ჯიუ-ჯიუცუს” ბაზაზე შექმნა, მაგრამ სტალინის დრო იყო და ქართულმა ჭიდაობამ წინა პირობებში იმიტომ წამოინაო, ანუ - ვალიარებთ, რომ სხვისგან მივითვისეთ, ოღონდ არა ქართველთაგანო! ამ უხეირო ხრიკის მიზანი ნათელია - “ჯიუ-ჯიუცუს” და “სამბოს” შირის დიდი სხვაობა და ამ სხვაობის დასაკუთრებას აპირებენ, თორემ ქართულ ჭიდაობას რომ შეადარონ, რამდენიმე ფანდიდა შერჩებათ ჩოქებენში.

აქვე უნდა ითქვას, რომ ქართული ჭიდაობის ერთ-ერთი შეზღუდული სახეობა - “ლორული” სწორედ ჩოქებენში წარმართება და დანამდვილებით შეიძლება ითქვას, რომ უძველესი სარიტუალო სახეობაა, რადგან, აშკარად, ტახის კულტთან არის დაკავშირებული, მინაში გუნგრაობითა და იქტდან ძალის ამოკრეფით (იაპონური შეძახილიც - “კია!” მინის ღვთაებისგან ძალის წამოსალები ყოფილა).

სულ სხვა რამეს წერდნენ “სამბოს” მესვეურნი საბჭოების გარიურაუზე, ანუ მაშინ, როცა საქართველო სამარადჭა-მოდ საკუთარ პროვინციად ჰყავდათ და გულებული და, შესაბამისად, უფრო გულახდილიც იყვნენ. თვით “სამბოი” “მამას” - ხარლამპივეს არც უცდით ქართული ჭიდაობის როლის მიჩქმალვა. იგი ხშირად და ხაზგასმით აღნიშნავდა ქართული ჭიდაობის უპირატესობას სხვა შერკინებებთან შედარებით.

1940 წელს გამოცემულ “სამბოს” სახელმძღვანელოში კი ავტორი ვოლკოვი აღნიშნავს:

“ჩოხიანი” ქართული ჭიდაობა საუკეთესოა თავისი ტექნიკითა და უბრალოებით...

... ქართულ ჭიდაობას საბრძოლო ელფერი დაპკრავს. უნდა ითქვას, რომ მასში ფეხის ფანდების დამუშავება უკეთესია, ვიდრე იაპონურ “ძიუ-დოშ”...

...მიუხედავად ფანდების მრავალფეროვნებისა, თავისუფალ ჭიდაობას აქვს უმთავრესი ღერძი, აგებული გდებებზე. წონასწორი აღნიშნავდან გამოყვანა ამ სახეობის

უმთავრესი ელემენტია, მაგრამ რარიგ განვითარებულიც არ უნდა იყოს თავისუფალი ჭიდაობას სპორტული თვალსაზრისით, იგი გდების ტექნიკით მანიც ჩამორჩება ისეთ შესანიშნავ ეროვნულ სახეობას, როგორიცაა “ჩოხიანი” ქართული ჭიდაობა”.

საბედნიეროდ, XX საუკუნის ოცდაათიან წლებში ქართული ჭიდაობის მესვეურებმა უდიდესი რუდუნებით შექმნეს მისი სპორტული წაირსახეობა და ამ გზით მთამომავლობას შემოუნახეს იგი. თვით ის ტრაგმული ილეთებიც კი, რომელიც ჭიდაობის მიღმა დარჩა, ნაწილობრივ, თუნდაც აერძალებოს სახით, დაფიქსირდა წყაროებში და ახლა ფასდაუდებელ მასალას წარმოადგენს. ამასთან, რაცი ჭიდაობის ტრადიცია არ გაწყვეტილა, მრავალი აკრძალული ხერხი პარალელურად მოსდევდა მას და ჩვენამდეც მოატანა.

უნდა გვახსოვდეს, რომ თითოეული ასეთი ფანდი ერის მონაპოვარია და განსაკუთრებული ზრუნვის საგანი უნდა იყოს. თუ მისი აღნერა ზედმინევნით

ზუსტი არ არის, შესაძლებელია, სამუდამოდ გავისისხლტეს ხელიდან. მაგალითად გვითარებული მოვიყეანობა ქართული ჭიდაობის მესვეურის ვაჟა ნუცუბიძის ერთი მონათხობი: “ერთხელ, სამეგრელოში ყოფინისა, როცა ქართული ჭიდაობისთვის ადგილობრივი ფანდებს ვარებდი, ერთი ხანდაზურული კაცი ნახტომში მიმაფრინდა, წყვილი ფეხი გამომტკრა მარჯვენა ფეხის გარჯლასა და მარცხენა ფეხის თეძოზე და გულაბლმა დამცა, თან მომაძასა - ეს არის ჩვენებური მოგორდია. ჩემი ხევენა-მუდარის მიუხედვად მან ეს ხერხი აღარ გაიმორა. მას შემდეგ მრავალი წელი გავიდა. რამდენი არ ვეცადე, თითქოს სრულად აღვადგინე კიდეც, მაგრამ კაცის ასე მარჯვედ გაკოტრიალება ვერ შევძლიო.”

უძველესი დროიდან საქართველოს ყველა კუთხეში არსებობდა ჭიდაობის ადგილობრივი წაირსახეობანი, რომელიც მასაც, ნაწილობრივ, ჩვენამდეც მოაწინა, თუმცი კაცების ზღვრისა და ახლა წარადგინების ზრუნვის სამართლებრივი წერტილი ფინანსური და დასახლოებების გასამართლებრივი მინის აღნერა ზედმინევნით

უძველესი დროიდან საქართველოს ყველა კუთხეში არსებობდა ჭიდაობის ადგილობრივი წაირსახეობანი, რომელიც მასაც, ნაწილობრივ, ჩვენებული მოაწინა, მართალია, ქართულ-კახური ჭიდაობის სკოლამ თავისი სიმიღერითა და დასავენილობით დიდი სამსახური გასწინა, მაგრამ მოზარდის ფიზიკური განვითარების თვალსაზრისით კუთხერი სახეობანი ასევე უაღრესად საინტერესო და მნიშვნელოვანია. ამავდროულად, ეს სახეობანი ამათ იმ კუთხის კულტურულისა და ტრადიციის ნაწილია და, ამდენად, მათი დაკარგვა დიდი დანაკლისი იქნება ჩვენი ერისათვის.

ძველ თბილისში გამართულ დღესასწაულებზე ფარიად პოპულურული იყო ქართული ჭიდაობის მიმართული დაკარგების ზღვრის მისამართი, მართალია, ქართულ-კახური ჭიდაობის სკოლამ თავისი სიმიღერითა და დასავენილობით დიდი სამსახური გასწინა, მაგრამ მოზარდის ფიზიკური განვითარების თვალსაზრისით კუთხერი სახეობანი ასევე უაღრესად საინტერესო და მნიშვნელოვანია. ამავდროულად, ეს სახეობანი ამათ იმ კუთხის კულტურულისა და ტრადიციის ნაწილია და, ამდენად, მათი დაკარგვა დიდი დანაკლისი იქნება ჩვენი ერისათვის.

მტკვართან, დიდური ეკლესის სიახლეებს, თავად ციციშვილის თავისი მამულში ჰქონდა მოწყობილი დასურული და მოედანი.

ხალხმრავალ ადგილას უცრკვად გაისმებოდა ზურნაზე დაკარული პანგი. დაკვერელთა გარშემო იყრიბებოდა ხალხის წრე, რომელსაც სახრის ფეხებში ცხუნებით აფართოებდა მსაჯი. ამის შემდეგ ზურნა “საჭიდაოს” შეუძერავდა, ხრეში ჩოხიანი მოჭიდავენი შემოდიოდნენ შერკინებას. თითოეულ მათგანს ჰყავდა თავისი ქომაგი, რომელიც სანაძლევოს დებდა თავის ფალავანზე, ყიუინით ამსნევებდა მას. ჭიდაობის შემდეგ ქალაქის რომელიმე დუქანს მიაშურებდნენ მოსალენად.

შემორჩენილია ერთი ცნობა, რომელიც საინტერესოდ წარმოაჩენს ცნობილ ფალავანს, კულა გლდანებში: მას თურმებით აფართოებდა გაუზა-ფეხველასთვისი სა

მოწყობილ ექსპედიციებსა და წყაროებში მოპოვებული მასალის შეჯამებით, გამოიკვეთა ჭიდაობის მრავალი, როგორც ზოგადქართული, ასევე კუთხური ნაირსახეობა. მათ შორის გვხვდება ისეთებიც, რომლებიც აქამდე არ იყო აღწერილი, ხოლო ზოგზე კი მხოლოდ ზედაპირული ცნობები მოგვეპოვებოდა.

ესენი: - “ქართლ-კახური”, “მაჯურა”, “ცალხელა”, “მკერდაობა”, “მთიულური ძილილობა”, გურული “ჭედობა” (“ტეკობა”), მეგრული “რენება”, იმერული “საბეჭურიდან ჭიდაობა”, ხევსურული “მოშ და მოშ” და “მუქასრისა”, რაჭული “ღოჯური” (ნელის არეში ჩავლებით), და “ხაცური” (ხელჩაკიდებით), სვანური “ლიბურმგალი”, “ლიჯირთიელ” და “ლაბრგიელი”, ინგილოური, მესხური, “ღორული” (პარტერში ჭიდაობა), “მკლავმობმით”, “ხრონკული” (ფეხსამოდებით) და სხვანი.

ეს შერკინებანი იმდენად დახვეწილია და სანახაობრივი, რომ დამოუკიდებელ სახეობად არსებობის სრული უფლება აქვთ.

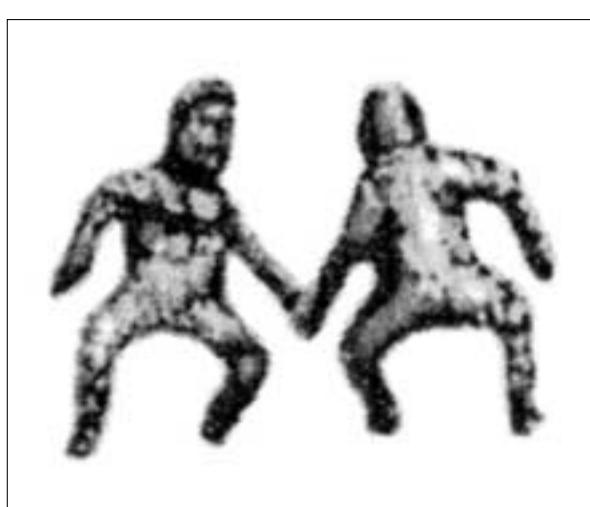
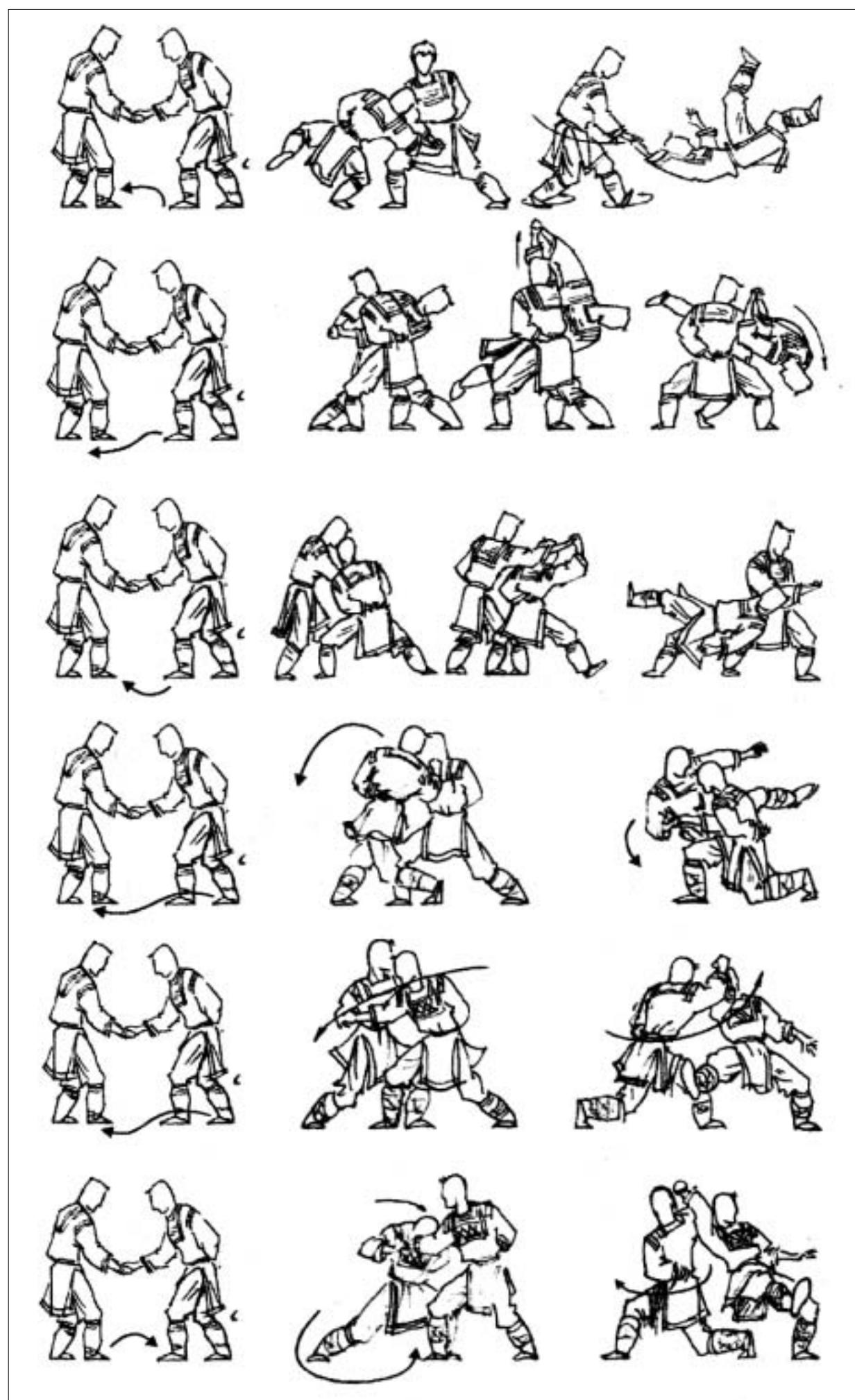
ზემოთჩამოთვლილ კუთხურ სახეობათა შესახებ ჩვენს ხელთ დღეს არსებული ინფორმაცია მხოლოდ მათი ზოგადი აღწერის საშუალებას იძლევა.

ამჯერად შესაძლებელია, მეტნაკლებად დასრულებული სახით წარმოვადგინოთ კახეთში, მთიულეთსა და იმერეთში მოძიებული ჭიდაობები, რომელთა გავრცელების არეალიც იმდენად ფართოა, რომ შეგვიძლია ისინი ზოგადქართულად ჩავთვალოთ. ესენი შეზღუდული ჭიდაობის ნაირსახეობანი: “მაჯურა”, “ცალხელა”, “მკერდაობა” ანუ მუცლით ჭიდაობა და “ღორული” (პარტერში ჭიდაობა).

“მაჯურა”

ვანის ნაქალაქარის გათხრებისას აღმოჩენილია მცირე ზომის ქანდაკებები, რომლებიც, როგორც ჩანს, რაღაც რიტუალს ან ცეკვის სხვადასხვა პოზიციებს გამოსახავეთ. ერთ-ერთი მთავარი წარმოადგენილი როგორგურიან კუმპოზიციას, რომელიც “მაჯურა” ჭიდაობის საწყის დგომის უნდა გამოხატავდეს. სავარაუდოა, რომ მას იმ ხანად გარკვეული სარიტუალო დანიშნულებაც უნდა ჰქონოდა. “მაჯურა” ჭიდაობა მიმდინარეობს ცალი ხელით, ჯერ მარჯვენებით, შემდგომ მარცხენებით. მონაბალმდეგები დაბებიან ერთმანეთის წინაბალდეგ და ხელს ართმევენ. ამ დროს მეორე ხელი უკან, წელზე უნდა იყოს მიდებული და მისი ხმარება აკრძალულია. ხელის წინ გაფორმანა მხოლოდ დაცემის მომენტშია დასაშვები (დაშავების თავიდან ასაცილებლად). მოჭიდავეს უფლება აქვს, ხელის გაუქცებლად, ილეთის უკეთ გაკეთების მიზნით, ჩავლების პოზიცია შეცვალოს. სხვა არავითარი აკრძალვა ამ ჭიდაობაში არ არსებობს. დასაშვებია ნებისმიერი ილეთი ფეხსა თუ ხელზე (მაჯიდან ხელგაუქცებლად).

მოძიებული ილეთთაგან ზოგიერთი არცერთ სხვა ორთაბრძოლაში არ გხვდება. “მაჯურაში” გამოიყენება: “ცერულები”, “ნამგალები”, “მოცელვები”, “ფეხდანიჯებები”, “შუაფეხი”, “ჩახეულები”, “სარმები”. ჩვეულებრივ, ხელის გაუშვებლად კეთდებილა “კისრულები”, “მხარჩადგმულები”: “ნინდაქაჩვით”, “მაჯის გატეხვით”, “მელავჩატეხვით”. დაშვებულია ცერიტო მოწინააღმდეგის ცერის

ჩატეხვა - “ცერჩატეხებილი”. უმეტესობა ილეთებისა სრულდება მაჯის ან მკლავის ჩატეხვით. სრულდება აგერეთვე “გადავლებულები”, “გრეხილები”, ძლიერ ტრავმატულია ეგრეთნოდებული “გატეხილები”, რომლის დროსაც მიმდინარეობს ზედა კიდურის სახსრების ტეხვა სხეულის სხვადასხვა ნანილზე მიძეგებით. ამის მიხედვით არსებობს: “მხარზე გატეხილი”, “შუბლზე გატეხილი”, “მკერდზე გატეხილი” და “ქედზე გატეხილი”.

ყველა ილეთისა და თავისებურების აღწერა შორს წაგიყვანს, რადგან “მაჯურა” ჭიდაობა ძალიან მდიდარია ილეთებით და, შესაბამისად, მებრძოლის მომზადების საუკეთესო სისტემას წარმოადგენს. ეს ჭიდაობას, სხვა ყველაფერთა ერთად, უპირველეს ყოვლისა, აკითარებს მაჯის სიძლიერეს, რომელიც მარტო შეველი ხელით ბრძოლისას როდის აუცილებელი. სწორედ მაჯის სიძლიერეზე იყო დამოკიდებული ხმლის, ან სხვა ცივი იარაღის რსტატური ხმარება.

“ცალხელა”

ჭიდაობა, როგორც დასახელებიდან ჩანს, ცალი ხელით წარმოება. მასში, ისევე როგორც “მაჯურაში”, მეორე ხელის გამოყენება აკრძალულია და მოჭიდავეს, დაცემის მომენტის გარდა, მისი წინ გამოტანის უფლება არ აქვს. “ცალხელა” ჭიდაობაში გამოიყენება ყველა ილეთი, რომლებიც ჩვეულებრივ ჭიდობაშია მიღებული, მაგრამ რაკიდა ცალი ხელით სრულდება, მათ თავისებური ელფერი შეიძინეს.

შემორჩენილია “ცალხელას” ერთ-ერთი ილეთის - ცალი ხელით “ჩახტომილი კისრულის” საუკუნის წინანდელი ფოტო. ამ ჭიდაობაში, ჩვეულებიც, მიღებული იყო “მოგვერდები”, “ცერულები”, “კისრულები”, “ჩახეულები” და სხვანი. გარდა ამისა, გამოიყენებოდა “ფეხდაბიჯებები”, “მოყინწვები”, “წინამხრით მიბჯენები” და “ჩატეხები”.

“მკერდაობა”

“მკერდაობა”, ილეთებითა და ბრძოლის წარმოების წესებით, პრინციპულად განსხვადება ზემოთაღწერილ სახეობათაგან და, საერთოდ, ყველა ქართული ორთაბრძოლისაგან. ამ ჭიდაობაში ორივე ხელს უკან იწყობენ და, აქედან გამომდინარე, წინიდან ყოველგვარი ჩავლება გამორიცხულია, მაგრამ მოჭიდავეს, თუკი ხელსაყრელი მდგომარეობა შეექმნება, შეუძლია ზურგსუკან დაწყობილი ხელების ჩავლება და შესაბამისი ილეთის გაკეთება. ასევე დაშვებულია, ილეთის შესამზადებლად, თავით ან მხრით დაჯახება მოწინააღმდეგის მკერდზე ან მუცელზე.

ამ ჭიდაობის თავისებურება კიდევ ისაა, რომ თითქმის ყველა ილეთი ფეხებით სრულდება. როგორც ცნობილია, ქართული ჭიდაობა მდიდარია ასეთი ილეთებით, მაგრამ მკერდაობაში გვხვდება ბევრი ისეთიც, რომლებიც სხვა ქართულ ჭიდაობებში არ გამოიყენება: “მუხლასადგმულები”, “ბარძაბზე დაჯახები”, “ჩერანჩატეხები”.

როგორც ვხედავთ, ეს სამივე სახეობა მდიდარია ილეთებით და, როგორც ჩანს, გამოიყენებოდა გარკვეული მოძრაობების დასახენად და კუნთების შესაბამისი ჯგუფის განსავითარებლად, ასევე მებრძოლთა მოსამზადებლად საგანგებო შემთხვევაში (დაჭრის ან ტყვედ ჩაგრძნის) სამოქმედოდ. უხელოდ ან ცალი ხელით ჭიდაობა მორკნეს აძლულებს, მეტი ყურადღება გამახვილებლად ილეთის ჩატარებაზე. ეს კი ხევენს მის მდგრადობას და ბრძოლისუნარიანობას. ამდენად, ამ ორთაბრძოლებს დღესაც დიდი გამოიყენებითი ლირუბულება აქვს და სასურველი იქნებოდა, ძალოვან სამსახურთა მომზადების პროგრამაშიც რომ შეეტანა.

გვერდი მოამზადეს: კოპა ჭუმბურიძემ, ლევან კიკალიშვილმა და კახაბერ ზარნაძემ

ჭილოსტიკინა

მისამართი

იყო ერთი ტილოსტიკინა. იგი მთლიანად ტილოს ფერადი წაეუნებისგან იყო შეერილი და ერთ ბიჭუნას ეკუთვნოდა, რომელთანაც თავს ძალიან კარგად გრძნობდა.

პანია ტილოს ტიკინა მუდამ მხიარულ განცხობაზე იყო. ერთადერთი რამ ცხოვრებაში, რასაც ის მთელი სერიოზულობით ეკიდებოდა - მისი ხელობა იყო.

მაინც, რა იყო მისი ხელობა?
გამხიარულება!
მერე და ვისი?
ბიჭუნასი!

ერთ დღესაც ბიჭუნამ ლამაზად მორთულ ვიტრინაში უამრავი წაირ-წაირი ტიკინა შენიშნა. ზოგი მათგანი მოსამართი იყო და ნამდგვილ საყვირზეც შეეძლო დაკვრა. იყვნენ აქეთ-იქით მბრუნავი რობოტებიც და კიდევ მშვენიერი, მოლაპარაკე თოჯინები, რომელთაც ნამდგილი თმებით ჰქონდათ. ასევე, მანქანები და თვითმფრინავები.

ჰოდა, ბიჭუნამ გადაიყვარა პანია ტილოსტიკინა. მან ჩათვალი, რომ სხვა სათამაშოები ბევრად მშვენიერი იყვნენ და

ყველაფერიც უკეთესად გამოსდიოდათ.
მაინც რა გამოსდიოდათ სხვა სათამაშოებს უკეთესად?
გამხიარულება!
მერე და ვისი?
ბიჭუნასი!

პანია ტილოსტიკინა, რაც ძალა და ღონე ჰქონდა, ცდილობდა ბიჭუნას გამხიარულებას, მაგრამ ბიჭუნა მისკენ არც კი იხედებოდა და მუდამ უკმაყოფილო და ნაწყენი ჩანდა. ერთ დღეს კი დასწრდა პანია ტილოსტიკინას და უბრალოდ, ფანჯრიდან გადაუძახა.

ეს კი საბრალო ტილოსტიკინასათვის, რა თქმა უნდა, დასასრულს ნიშნავდა.

- მაინც რის დასასრულს?
- გამხიარულების!
- მერე და ვისი?
- ბიჭუნასი.

როგორც კი პანია ტილოსტიკინამ ქვა-ფენილზე მოადინა ზღართანი, მასთან ერთი ძალი გაჩინდა. მან დაყინოს პანია

ტილოსტიკინა და პირი წაავლო მას. ამ ძალს სახლში შვილი პატარა ლეკვი ჰყავდა და მათ მიურბენინა სათამაშოდ.

პანია ტილოსტიკინა, აბა, რა წინააღმდეგობას გაუწევდა! მაგრამ მას სულაც არ უნდოდა ლეკვებთან.

- აბა, რა უნდოდა?
- გამხიარულება!
- მერე და ვისი?
- ბიჭუნასი!

ლეკვები შემოეხვივნენ პანია ტილოსტიკინას და ისე ეთამაშებოდნენ, როგორც, საერთოდ, ლეკვებს სჩვევიათ: ბასრ ქილებს ასობდნენ, აჯანჯლარებდნენ, ყუ-

სრულიად გარკვევით უბასუხებდა: „არა, მე სულ სხვა რამ მსურს“.

- მაინც რა სურდა მას?
- გამხიარულება!
- მერე და ვისი?
- ბიჭუნასი.

ამასობაში კი ბიჭუნა იჯდა სახლში ძალიან უბედური და ტიროდ; იმიტომ, რომ მას ძალიან ენატრებოდა თავისი პანია ტილოსტიკინა.

მას აღარ ართობდნენ ის დიდი და მშვენიერი ტიკინები, საყვირზე რომ უკ-

რეპზე კბრინდნენ და ულრენდნენ, თან დაუსრულებლად აქეთ-იქით დაათრევდნენ. პანია ტილოსტიკინა იმდენად დაფრთხა და შეშინდა, რომ სრულიად გადაავიწყდა, რისთვისაც იყო ამ ქვეყნად გაჩინილი.

- მაინც რისთვის იყო გაჩინილი ამ ქვეყნად?
- გამხიარულებისთვის.
- მერე და ვისი?
- ბიჭუნასი.

როდესაც ძალლების პატრონმა შენიშნა პანია ტილოსტიკინა, წამომიძახა: „ფუი, რა საზიზდარი ძონდა! მომაშორეთ აქედან!“ დასწრდა თავისი კაპარჩხანა თითებით და სანაგვე ყუთში მოისროლა ნაცართან და კონსერვის ქილებთან ერთად.

რავდნენ, არც მბრუნავი რობოტები და აღარც მოლაპარაკე თოჯინები, ნამდვილი თმები რომ ამშვენებდათ. არც ერთ მათგანს არ შეეძლო ის, რასაც ასე კარგად აკეთებდა პანია ტილოსტიკინა.

- მაინც რა არ შეეძლოთ მათ?
- გამხიარულება!
- მერე და ვისი?
- ბიჭუნასი!

გზად, ქალალდის დამქუცმაცებელი საამქროსეკენ, მეძველმანეს იმ სახლთან უნდა გაევლო, რომელშიც ბიჭუნას დიდება ცხოვრობდა. „გაქვთ ჩემთვის ძველმანები? - იკითხა მან. „დიახ“ - მიუგო დიდებამ, „მთელი ტომარა, მაგრამ მე სანაცვლოდ ეს პანია ტილოსტიკინა მინდა“. დიდებას მისი შემჩნევა არ გაძნელებია, რადგან იგი ურიკაზე სულ ზემოთ იდო.

მეძველმანისთვის ეს ხელსაყრელი გარიგება იყო და მან პანია ტილოსტიკინა დიდებას გადასცა.

- ახლა კი, - თქვა დიდებამ, - მე შენ თავიდან მოგეაზმავ!

მაინც, რისთვის უნდა მოეკაზმა დიდებას?

- გამხიარულებისთვის.
- მერე და ვისი?
- ბიჭუნასი.

მეორე დღეს ჩამოიარა ერთმა მეძველმანემ, რომელიც სანაგვე ყუთში ძონებსა და ქალალდებს ეძებდა. როდესაც მან პანია ტილოსტიკინას მოჰკურა თვალი, დასწრდა და თავის ურიკაზე შემოდი. მას ცუდი რამ არც უფიქრია. იგი ერთი დარბი კაცი იყო და ლეკვამა პურს იმით შოულობდა, რომ ძველმანებს აგროვებდა გასაყიდა. მას ძონები და ქალალდები ქალალდის გადასამუშავებელ სამქროში მიპქონდა, სადაც მათ აქუცმაცებდნენ და შემდეგ მშვენიერ, თეთრ ქალალდს ამზადებდნენ.

მეძველმანეს პანია ტილოსტიკინა-სათვის რომ ეკითხა, სურდა თუ არა მას მშვენიერ თეთრ ქალალდად ქცევა, იგი

დადგედამ გარეცხა პანი ტილოსტიკინა და ისე გაარერიალა, რომ მისმა ფერადმა ნაკუნებმა კვლავ მხიარულად გამოაჭყიტეს. რაც გარღვეული ჰქონდა, დაუკემისა და საპოლოოდ კიდევ უფრო გაამშვენიერა, ვიდრე ადრე იყო.

„ესეც ასე!“ - თქვა დადგედამ კმაყოფილებით. „მე ახლა შენ გაგაგზავნი, შენ აუცილებლად საჭირო ხარ“. მანიც რისთვის იყო იგი აუცილებლად საჭირო?

- გამხიარულებისთვის!
- მერე და ვისი?
- ბიჭუნასი!

და ერთ დღესაც ფოსტალიონმა მოიტანა ერთი უშველებელი ყუთი, რომელზეც ეწერა: ვისთვის - ბიჭუნასათვის; ვისგან - დადგედასაგან.

ბიჭუნა ძლიერ აღელდა, რადგან ვე-

რაფრით მიხვდა, თუ რა შეიძლება ყოფილიყო ამ უშველებელ ყუთში. ჩუ! ჩვენც არაფერი ვთქვათ.

- მანც რა იდო ამ ყუთში?
- ისეთი რამ, რაც გამხიარულებდა!
- მერე და ვის?
- ბიჭუნას.

და როდესაც გახსნა ბიჭუნამ დიდი ყუთი, იქ მეორე ყუთი შენიშნა, გახსნა ის მეორეც და მესამე დახვდა, მესამე ყუთიდან ამოიღო მეოთხე, მეოთხედან - მესუთე; მესუთეში მეექვსე ყუთი იდო. და როდესაც ბიჭუნამ მეექვსე ყუთიდან ყველაზე პატარა, ბოლო, მეტვედე ყუთი ამოიღო, მთელი ოთახი ცარიელი ყუთებით გაიგის.

რა იდო ამ ყველაზე პატარა, მეშვიდე ყუთში?

პანია ტილოსტიკინა! ის სრულიად ახა-

ლივით გამოიყურებოდა და ზედვე ეტყობოდა, რაც შეეძლო.

- მანც რა შეეძლო?
- გამხიარულება!
- მერე და ვის?
- ბიჭუნასი!

მერე რა ქნა ბიჭუნამ? გაიცინ!

გერმანულიდან თარგმნა
ელენე კოშორიძემ

ილია პალავაშვილის ნახატია

ავანი მასშავლებლები

სპილო და ჭიანჭველები

იაკობ გოგიაშვილი

„ოლონდ ეხლა კი მაპატიეთ და გეფიცებით, რომ ჩემს სიცოცხლეში იოტის ოდენისა ალარა გამყენინებით“.

ჭიანჭველებმა უპასუხეს: „კარგი, სასჯელად მაგ ტანჯვას გაქმარებთ, შენსავით გულქვიობას არ გამოვიჩენთ, შეგიბრალებთ და გაპატივებთ, მხოლოდ ამ პირიბით: დღეის შემდეგ შენ ალარ უნდა გაბედო არამც თუ ჩვენი წყენა, არამედ არაფერი არ უნდა დაუშაო სხვასაც, მეტადრე პატარასა და სუსტაო“.

სპილომ ხელმეორედ შეპიტიცა და თავდებად მისცა მაღლა ცა და ძირს დედა-მინა.

მაშინ გამარჯვებული ჭიანჭველები და-

ეხსნენ სპილოსა, ჩამოვიდნენ ძირსა და მხიარულად წავიდნენ ახალის ბუდის ასაშენებლად.

ჭიანჭველებს ისე თავისი ძალის გამოჩენა უზარმაზარს სპილოზედ არ უხაროდათ, როგორც ისა, რომ სულგრძელობით

და გულკეთილობით აჯობეს მას.

იმ დღის შემდეგ სპილო შეიქმნა მეტად მომზადენი, სულგრძელი, მშვიდი და უწყინარი ცხოველი.

მინდორში ამაღლებული იყო ბეგობი. ამ ბეგობში ჭიანჭველებს ბუდე ჰქონდათ. იმავე მინდორში სპილო სხვდათ. სპილო მიუხალოვდა ჭიანჭველების ბუდეს, უფრა ფეხი დაედგა და დაენგრია. ჭიანჭველები მოეგბენენ წინ სპილოსა და შეეხვენენ:

„დიდო ბატონო, ღმერთი გადღევეგძელებს, გზა აგვიციე, ბუდეს ნუ დაგვინგრევ, ჩვენსა და ჩვენის შეილების ცოდოში ნუ ჩასდგებიო“.

სპილომ გულქვაობა გამოიჩინა, ყური არ ათხვევა ჭიანჭველების ვეღრებასა და სთევა: „რად უნდა შევისმინო ამათი თხოვნა, ერთი წინენან არიან, სამაგიეროს გადახდა არ შეუძლიანთ, ისევ ისა სჯობია, ჩემი ძალა მათზედ გამოვიჩინოვ“. დაადგა თავისი ტლანები ფეხები ჭიანჭველების ბუდეს და ჩაუნგრია.

ჭიანჭველები საშინალად გაბრაზდნენ სპილოზედ და სამაგიეროს გადახდას შეუდგნენ. მიეხვივნენ, აუცოცდნენ ტანზედ ფეხებზდან, ზოგი ყურში შეუძრა, ზოგი ცხვირში, ზოგი პირში და დაუწყეს უწყალოდ კპენა.

სპილო ბევრს ეცადა, როგორმე მოეშორებინა თავიდენ თავისი მწვალებლები, მაგრამ ვერას გზით ვერ მოახერხა. ჭიანჭველები, რაც ძალი და ღონე ჰქონდათ, ჰკენდნენ და ჰკენდნენ სპილოსა ნაზს ადგილებში, არც დღისით და არც ღამით მოსვენებას არ აძლევდნენ. სპილომ ახლა კი ცადად დაინახა, რომ პატარა სულიერებსაც შესძლებით სამაგიეროს გადახდა, ბევრი ინანა, რად ვუმტრე ჭიანჭველებსაო, მაგრამ გვიანდა იყო.

ჭიანჭველები თავისისას არ იშლიდნენ და შეუსვენებლივ საშინალად სტანჯავდნენ სპილოსა: დაუსრულებელმა სიმწარემ, რამდენისამე დღის მოუსვენრობამ მთლად გადარია სპილო, აღარ იცოდა, რა ექმნა, გიურით დარბოდა უგზო-უკვლოდ და კლდეზედ გადავარდნა ელოდა.

მაშინ სპილომ იკადრა თავის მომდაბლება, დაუზრიქა ჭიანჭველებსა და შეევედრა მათ დიდითა ვედრებითა:

ივნიველ ამ ნახატში 57 საჭირო და უსულო არსება

უფრო ყოჩაღები ამ არსებებს ამოიცნობენ და მათ სახელებს რედაქციაში გამოგვიგზავნიან. რა თქმა უნდა, მათი გვარები "საბავშვო" დამატებაში გამოქვეყნდება

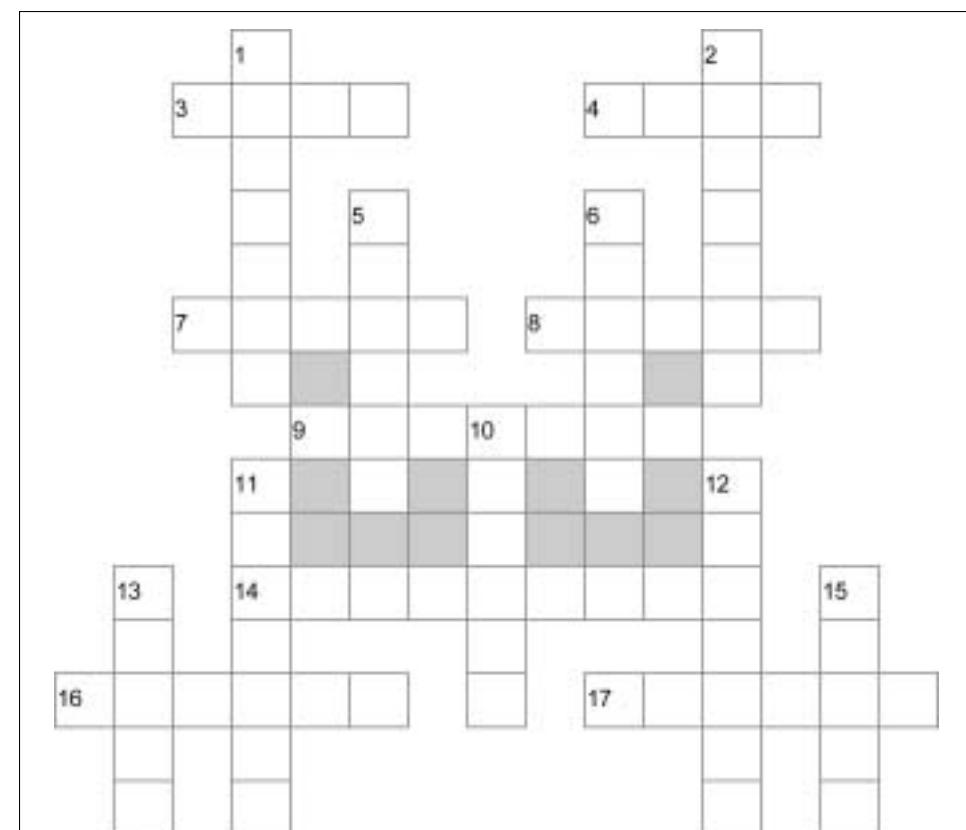

— რიცა ქროსვორდის პასუხები —

შვეულად: 1. სოკო; 2. კატა; 3. ოფოფი; 5. თევზი; 6. ირემი; 7. ხახვი; 8. ხავსი; 10. წერილი; 12. ყინული; 16. ქვევრი; 17. მედუზა.

თარაზულად: 4. ობობა; 5. თხილი; 9. არწივი; 11. სეტყვა; 13. ისარი; 14. ია; 15. ბუ; 18. ციყვა; 19. მელია; 20. ზვავი; 21. ბურთი.

თარაზულად: 3. მოვიდა შავი მოზვერი, წაიქცა მთელი სოფელი; 4. მიდის, მოდის, კვალს არ იჩენს; 7. აიმ მთას გადმოწმლია გოროზ-გოროზი გველიო, ჭალაში ჩამოჰედავდა, იქ არი ჩემი ველიო; 8. ორჯერ შობილი ერ-

თხელ კვდება; 9. ერთი ცხენი მყავს სოსანი, სოსანზე უფრო სოსანი, წავა ისპაპანს, წყალს დალევს, ისევ შინ მოვა ცოცხალი; 14. შევხედე და შავი იყო, მივედი და მკვდარი იყო, ფეხები რომ დავუჭირე, ნაცოხარი მიმის სახელი, გამოიცან რომელია.

კროსვორდი მოამზადა ალექსანდრე გორგიშელმა